

EKONOMİK BUHRANIN KAYNAĞI EMPERYALİZMDİR! "ÜÇ DAĞI" YIKMAK İÇİN MÜCADELE EDELİM!

Karşımızda ortadan kaldırılması gereken "üç dağ" (emperyalizm, komprador bürokratik kapitalizm, feodalizm) vardır ve bu üç dağ birbiriyle ilişkilidir. Güneşin önünü açma mücadelesini, yani halkın politik iktidarı için mücadeleyi ancak kitleleri doğru hedeflere yönlendirebildiğimizde başarabiliriz. Sorunların gerçek kaynağının bilincine varılması mücadelenin kitleler nezdinde meşrulaşması ve benimsenmesi için zorunludur.

KOLEKTİF DOĞRULTU

Devrimin Öğrencileri İçin Koşullar Mükemmel Derecede Olgundur:
Mücadele İçinde Öğrenelim!

SAYFA 12-13

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

20 TEMMUZ-3 AĞUSTOS 2022 ■ SAYI: 116 ■ FİYAT: 5 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

İsyanların Bağrında Yeşeren Özgür Bir Geleceğin Müjdesidir!

EMEK

4

GÜNCEL

18

ANALİZ

20

SALDIRILAR DEĞİŞTİRMENİN YOLUNU AÇIYOR

İşçi sınıfının tarihsel rolünü oynayabilmesi komünistlerin özne rolünü yerine getirebilmesiyle sıkı sıkıya bağlıdır. Ve bu kriz komünistler için sadece sistemin gerçeklerini değil ona karşı mücadelenin gereklerini de açık bir biçimde ortaya koymakla yükümlü olmalıdır.

SAĞLIKTA ÖNLENEMEYEN ŞİDDET

Sağlığın metalaştırılması, şehir hastanelerine milyarlarca liralık bütçe ayrılması, 1. basamak sağlık hizmetlerine ayrılan bütçenin düşürülmesi, halk sağlığının hizmet değil ticaret alanına dönüştürülmesi, sağlık emekçilerinin artan iş yüküyle ödeneklerinin erimesi egemenlerin sağlıkta dönüşüm olarak sundukları tablonun özeti.

NATO, YENİ SAVAŞ VE HEGEMONYA KONSEPTİ!

NATO'ya yeni üyeliklerin birçok aşamadan geçerek ittifak üyesi devletlerin oy birliği şartına bağlanması ise Türk devletine "pazarlık" fırsatı yaratmıştır. Pazarlıktan anlaşılması gereken birtakım kısıntılar uğruna efendileri tarafından muhatap alınmaktadır.

Dersim'de Askeri Operasyon Devrim Ediyor

DERSİM- Dersim'in birçok bölgesinde başlatılan askeri operasyonlar devam ediyor.

Dersim'de Kakper köyü kırsalında başlatılan askeri operasyon genişleyerek devam ediyor. Kakper köyü kırsalı yoğun bir şekilde bombalanmış ve asker indirilmişti. Operasyonun çevre köyleri de içine alarak genişletildiği ve arıcıların olduğu bölgelere asker indirildiği belirtiliyor.

Ovacık Kepir ve Çet yaylarında başlatılan askeri operasyonunun halen devam ettiği belirtildi. Köylülerin aktarımına göre 14 Temmuz'da yaylacıların olduğu bölgenin 500 metre yakınına helikopterlerle rastgele bombalandığı ifade edildi.

Munzur Vadisinden köylere çıkan yollara operasyonlar nedeniyle kontrol noktası kurulduğu ve giriş-çıkışların kısıtlandığı belirtildi.

TKP/ML MİLİTANLARI SİVAS KATLIAMI'NIN 29. YILINDA AFİŞ VE PANKART ASTI

HABER MERKEZİ- Elimize e-posta yoluyla ulaşan habere göre TKP/ML militanları tarafından Gülsuyu ve Gazi mahallelerinde 2 Temmuz Sivas Katliamı'nın 29. yılında çalışmalar yapıldı.

TKP/ML militanları tarafından İstanbul Gülsuyu'nda, Sivas Katliamı'nın yıl dönümünde "Önder İbrahim'in Yolunda; Namlumuzdan Çıkan Kızıl Kurşunlarla Sivas'ın Hesabını Sorduk, Soracağız" şiarlı pankart asıldı.

İstanbul'un Sultangazi ilçesine bağlı Gazimahallesinin birçok noktasında da militanlar tarafından 2 Temmuz Sivas Katliamı'nda katledilenlerin fotoğraflarının bulunduğu ve "Sivas Katliamının

Hesabını Sorduk, Soracağız" şiarlı sticker ve afişler asıldı.

Gazi mahallesinde 2 Temmuz çalışmalarının yanı sıra yozlaşma ve çeteleşmeye karşı mücadele şiarlı sticker ve afişler de yapıldı.

Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde Grup İsyan Ateşi ve Grup Yorum Yasaklandı

HABER MERKEZİ- Tunceli Valiliği, pandemi sebebiyle son iki yıldır gerçekleştirilemeyen ve bu yıl 20'ncisi yapılacak olan Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde stad-yum, yurtlar ve Grup Yorum ile Grup İsyan Ateşi'nin sahneye çıkmasını yasakladı.

20'nci Munzur Kültür ve Doğa Festivali, 21-22-23-24 Temmuz tarihleri arasında Dersim ve bağlı ilçelerinde yapılacak etkinliklerle sürecek.

Grup İsyan Ateşi bu yasaklamaya karşı yaptığı açıklamada: "Bizim ve Grup Yorum'un yasaklanması, devrimci sanatı ve onun üreticilerini engellemeye çalışan ve böylece festivalin içini boşaltmaya çalışan Tunceli Valiliği'nin yasakçı zihniyetinin sonucudur. Devrimci sanata zincir vurulamaz! Bütün baskı ve yasaklamalara karşı orada olacağız!" dedi.

Tutuklanan 16 Gazeteci İçin Süreyya Operası Önünde Açıklama Yapıldı

HABER MERKEZİ- Tutuklanan 16 gazeteci için Süreyya Operası önünde açıklama yapıldı: 'Gazetecilerin yeri hapishaneler değil sokaklardır'

Diyarbakır'da tutuklanan 16 Kürt gazeteci için Kadıköy'de basın açıklaması düzenleyen basın meslek örgütleri "Meslektaşlarımızın bir an önce serbest bırakılmasını istiyoruz. Onlar suçlu değil, onları hapsedenler suçludur" dedi.

"Özgür basın susturulamaz" sloganlarıyla başlayan basın açıklamasında tutsak gazetecilerin mesajları da okundu. "Gazetecilik yapmaya, sadece kendi seslerini duyurmaya çalışanları rahatsız etmeye devam edeceğiz" diyen gazeteciler, mesajlarını "Özgür günlerde buluşmak dileğiyle" ifadesiyle sonlandırdı. Tutuklanan gazetecilerin isimleri okunarak "Burada" denildi.

'GAZETECİLERİN YERİ HAPİSHANELER DEĞİL SOKAKLARDIR'

DiSK Basın-İş Genel Başkanı ve gazeteci Faruk Eren tarafından basın meslek örgütleri adına ortak basın açıklamasında şunlar söylendi:

"Diyarbakır'da Özgür Basın'dan 16

Kürt gazeteci arkadaşımız, gerçekleri haberleştirdikleri için 1 aydır tutuklu. Gözaltılar, soruşturmalar, tutuklamalar, işsizlik, erişim engelleriyle fiili sansürler gazeteciliğin hali pür melali...

"Meslektaşlarımıza sorgularında 'bu haberi niye yaptın' diye soruldu. Fotoğraf makinaları, bilgisayarları ya suç deliliymiş gibi el konuldu ya da polis tarafından kullanılmaz hale getirilecek şekilde tahrir edildi.

"Gazetecilerden hırsını alamayan iktidar gazetecilik ekipmanlarına bile tahammül gösteremedi.

"Gazeteciliği suç olarak gören bu zihniyet gazetecileri hapsedmekten yılmadı, biz de asıl suçluların onları hapsedenler olduğunu söylemekten yılmadık, yılmayacağız. Gazetecilik suç değildir, suçlu arayanların adresi gazetecileri hapsedenlerdir.

"Adliyeler basın mensupları için bir öğütme makinası haline gelirken, po-

lis de sokağı gazeteciler için gittikçe daraltıyor, adeta bir mafya üyesiymiş gibi tehditler savuruyor, darp ediyor, işkence ediyor. Gazeteci hapsedmekte mahir olan iktidarın herhangi bir üyesi, ağzını ne zaman açsa cezaevinde gazetecilerin bulunmadığını söylüyor.

"Hapiste tek bir gazeteci kalmayınca ya dek bu diyarlara özgürlük ve demokrasi gelmeyeceğini biliyoruz ve herkesi başta Kürt basını olmak üzere gazetecilere ve gazeteciliğe yönelik baskılara karşı oluşan sessizlik duvarını yıkmak için ses çıkarmaya davet ediyoruz. Haber alma hakkınıza sahip çıkın istiyoruz.

"Biz artık hapsedilen meslektaşlarımızın tutuklu kaldığı gün sayısını tutan bir sayaç olmak istemiyoruz. Gazetecilerin görevi haber olmak değil, yönetenlerin baskısına karşı yönetilenlerin yanında olmaktır. Gazetecilerin yeri hapishaneler değil sokaklardır.

"Meslektaşlarımızın bir an önce serbest bırakılmasını istiyoruz. Onlar suçlu değil, onları hapsedenler suçludur. Bizler gazeteciliği ve gazetecileri savunmaya devam edeceğiz."

POLİTİK GÜNDEM

EKONOMİK BUHRANIN KAYNAĞI EMPERYALİZMDİR! "ÜÇ DAĞI" YIKMAK İÇİN MÜCADELE EDELİM!

Emperyalist-kapitalist sermaye engelsiz, denetimsiz ve sınırsız dolaşım özgürlüğü sağladığı görece uzun bir zaman dilimi içinde dizginsiz bir sermaye ihracı ile yüksek kârlar elde ederek dünya üzerindeki talancı yayılımını sürdürdü. Bu özgürlüğü elde etmek için dayatma içeren her türden zorba yöntemi kullanarak tüm dünyada eski egemen kuralları değiştirip dizginsiz bir talana hizmet eden neoliberal dedikleri politikaları egemen kıldı. Emperyalist bankalardan ve fonlardan gerçekleşen dizginsiz bir sermaye ihracı ile yüksek kârlar elde ederek dünya ekonomisi büyütüldü! Sermayenin bu dizginsiz ve hızlı dolaşımı yarı sömürge ve yarı feodal yarı sömürge ülkelerin emperyalist sömürü çarkı içine daha güçlü şekilde girmesine neden oldu. Göbekten bağlı bu siyasi ve ekonomik sistemler süreç boyunca emperyalist mali tekelere daha da bağımlı hale geldi. Mali açıdan daha fazla bağımlı, üretim süreci açısından daha bağımlı, emperyalizmin dünyada yarattığı iş bölümüne daha mahkûm halde devam eden bu tablo nihayet siyasi bağımlılığın derinleşmesiyle tamamlanıyor. Bu durum emperyalist-kapitalizmin yaşayacağı irili ufaklı tüm ekonomik ve siyasi krizin tüm dünyayı daha güçlü sarmalaması, bu sistemin tüm açmazlarının tüm dünyaya mal olması anlamına gelmektedir.

2008'de ABD merkezli başlayan önce Avrupa ve sonra tüm dünyaya yayılan kriz sonrası emperyalist sistem genişleyen para politikası ile dünyayı sermayeye boğarken, krizin esas faturasını yarı-sömürgelerden çıkaran yaklaşımı tırmandırmıştır. Bu kriz aynı zamanda emperyalistler arası rekabeti tırmandırmış, ekonomik ve politik güç dengelerinde değişim mücadelesini kızıştırmış, pazar mücadelesini keskinleştirmiştir. Son 15 yılda ekonomik krizde bir süreklilik oluşurken, politik krizler kendini askeri alanda da gösterecek denli daha belirgin hale gelmiş, bölgesel savaşlarda emperyalist güçlerin daha açık karşıt konumlanması oluşmuş ve bu, dünyaya yayılan kapsamlı krizlere yol açmıştır. Emperyalistler arası ticari savaşım özellikle ABD ve AB'nin Çin'i zayıf düşürme politikası ile tırmanırken, ABD ile Almanya ve Fransa arasında da ekonomik anlaşmazlıkların yarattığı politik sorunlarda yoğunlaşma olmuştur. Covid-19 pandemisi emperyalist-kapitalist sistemin hem sağlık sisteminde hem de ekonomik sisteminde ciddi bir krize yol açarken egemen sınıflar salgın ile birlikte ekonomik krizi tüm dünya halkına mal eden bir yönelim izlemekle yetinmemiş aynı zamanda tüm toplumda sosyal krizlere yol açan tedbirlerden geri durmamıştır.

Pandemi süreci ticari ve ekonomik alanda dünyada zaten başlamış olan daralmanın boyutlanmasına yol açarken süreç tedarik zincirindeki kırılmalarla, Rusya'nın Ukrayna'yı işgali ile zaten yükselişte olan başta petrol olmak üzere çeşitli kritik mal-

ların fiyatlarının artmasıyla ekonomik durgunluğa evrilmekte olan kriz üzeri örtülemez, yumuşatılamaz bir noktaya varmıştır. Mali sermayenin dünyayı kuşatan ve boğan yoğunlaşması emperyalist merkezlerde bugün artık bir ekonomik krizi de tetiklemiş durumda. Yükselen enflasyon emperyalistleri aynı zamanda sıkışmış para politikasına itmektedir. Yaşananlar tüm dünyanın çok kapsamlı bir şekilde krizin içinde olduğunu ve bu kriz sarmalında sürükleneceği anlamına gelmektedir. Artışı durdurulamayan enflasyon, ticaret hacmindeki daralma, büyüme oranlarındaki beklentilerin karşılıksız kalması burjuva ekonomistlerinin ve kuruluşların açık şekilde "resesyon" vurgusu yapmasını kaçınılmaz kılmaktadır. Emperyalistler için "resesyon" kavramı ve bunun kabulü krizin çok katmanlı ve boyutlu oluşunun da kabulü anlamına gelmektedir. Bunun karşılığı ise halklara kesilen daha ağır faturalar olacaktır. Kuşkusuz bunun gerisinde saldırgan politikalarla kontrolü yitirmekten korkan emperyalistlerin, daha fazla gözyaşı pahasına kontrolü ele geçirme eğilimi olacaktır. Tarih onların bu yöntemine tanıklık ve sistemin bilimsel analizleri de bu olgunun kaçınılmazlığını göstermektedir.

Emperyalist sistemin büyüyen krizinin elbette daha kapsamlısını onlara göbekten bağlı yarı-sömürgeler yaşatacaklar. Emperyalist merkezlerdeki enflasyonun katbekat fazlası ve halklarda yansıma bulan artan yoksulluk bu ülkelerde gerçekleşmektedir. Bu aynı zamanda bu ülkelerde çelişkilerin keskinleşmesine, egemenler için daha büyük yönetme krizine yol açmaktadır ve tabii hiç şaşmaz bir biçimde bu durum kârdan kayıpların daha fazla artmaması için de buralardaki devletlerin daha saldırgan tutumlar geliştirmelerini getirmektedir. Böylesi kriz dönemleri egemen sınıf kliklerinin arasındaki mücadelelerin de artması demektir. Bugün yarı sömürge ve yarı feodal ülkelerde krizin tüm bu boyutları açık bir şekilde görülebilmektedir.

Sözde çeşitli biçimlerde ve düzeylerde enflasyona çare arayan ekonomi politikaların karşılığı daha fazla enflasyon olmaktadır. Dünyada Merkez Bankalarının faiz artırımına rağmen politika faizini "düşük" tutmakla onlardan ayrı düşen Türk egemen sınıfları daha ağır bir enflasyonla karşıya karşıyadır. Emperyalist iş bölümünde tedarik merkezi olma hevesi ile ticari hacmini genişletme projeleri üreten, bu uğurda hamle üzerine hamle yapan Türk egemen sınıflarının "düşük" faiz politikasının halen en yüksek faiz politikalarından birisi oluşu ise acınası bir ekonomi bilgisiyle karşı karşıya olduğunu, manipülasyonun pervasız düzeyde seyrettiğini somutlaştırıyor. Bu politika faizine rağmen hazinenin bankalardan, uluslararası fonlardan daha yüksek faizlerle borçlanması, kur korumalı mevduatların koruma bedellerinin hazineye ödenecek olması da aynı pervasız talanın düzeyini gösteriyor. Özellikle mali sistemlerini, üretimlerini, ticareti, tüm ekonomik

yaşamlarını döviz kurlarına bağlayan yarı-sömürgelerdeki egemen sınıflar kurdan kaynaklanan devasa borçları her koşulda ve biçimde emekçi sınıflara ödetmektedirler. Bu da enflasyonun tırmanmasının temel nedenlerinden biri olmaktadır.

Neoliberal politikalara geçiş ile birlikte emperyalist sermayenin ihtiyaçlarına uygun olarak emekçi kesimlerin örgütlü güçlerinin toplumsal, ekonomik ve politik bilincinin önemli derecede parçalandığını, mevcut iktidarlara, egemen görüşlere bağımlı kılındığını biliyoruz. Yani buna karşı verilen devrimci, demokratik mücadele yetersiz olduğu için başarılı olamadı. Parçalı ve toplumsal bilinci baskılanmış kitleler kriz koşullarında tüm saldırılara karşı korumasız durumdadır. Bu süreçlerde emekçiler uzun yılların ürünü olan ama elbette düzenin sınırları içinde kalan ve bu nedenle kısmi dedğimiz kazanımlarını da kaybetmektedirler. Her türden talanla desteklenen, rantın daha çok işlev kazandığı azgın bir sömürüyle birlikte emekçi kesimler için büyük bir yoksulluk, temel ihtiyaçların dahi karşılanamaz hale geldiği bir yaşam standardı oluşmaktadır.

Bu durum toplumsal memnuniyetsizliği, dayatılan koşulları kabullenmemeyi besleyen bir sürecin yaşandığını gösterir. "Devrimci durumun" olgunlaşmasını sağlayan bu gelişmeler dünya halklarının karşı karşıya olduğu gelişmelerdir. Dünya genelinde gıda krizi, enerji krizi ve finansal kriz olarak somutlaşan genel bir toplumsal sıkışma, dolayısıyla kitlesel çatışmaları da içeren sınıflar arası uzlaşmazlık söz konusudur. Özellikle enerji maliyetlerinin artmasıyla gündeme gelen fahiş zamlara, dolayısıyla üretim maliyetlerinin artmasıyla iğneden ipliğe artan fiyatlara karşı öfke ve tepki artık birçok ülkede sokaklara taşmaktadır. Fiyatların yükselişi talep yoğunluğundan değil, üretim maliyetlerinin artmasından kaynaklandığından özellikle yoksul kesimler için sorun yaşamsal hale gelmiştir. İngiltere ve İrlanda'dan Fransa'ya, Ekvador'dan Şili'ye, Kenya'dan Kazakistan'a ve Arnavutluk'tan Türkiye'ye kadar yayılan çeşitli boyutlarda protestolar söz konusudur. Ekonomik krizin derinliği kadar halkların öfkesi ve tepkisi de büyümektedir. Sri Lanka'da olduğu gibi politik krizle birleşen yaygın ve rejimi zorlayan büyük çaplı patlamalar ve mücadeleler de yaşanmaktadır.

Kuşkusuz bugün emperyalist sistemin ve bağımlı ekonomilerin yaşadığı kriz kendinde bir politik kriz ya da yönetme krizi de taşımaktadır. Bunun henüz yeterince görünür olmaması zaman sorunudur. Bu derecede yoğunlaşan krizlerin sınıflar arası ve uluslararası ilişkilerde politik anlaşmazlıklar ve çatışmalar üretmesi kaçınılmazdır.

Durumun henüz yönetilebilir hali egemen sınıflar ve devletler için bir avantajdır. Dünya çapında derinleşen krizin nispeten yönetilebileceği inancı henüz egemendir. Bu avantajlı koşulda

egemenlerin gene kendi bakış açılarından üreyen halklar arası düşmanlıkları kışkırtmaları, yarattıkları ve her zaman kullandıkları tarihsel olayları ve anlaşmazlıkları kaşımaları tabii ki beklenen bir durumdur.

Bu noktada dünyanın hemen her ülkesinde şovenizmin kitleleri yönetmede güçlü bir argüman olarak kullanıldığının altını çizmek gerekir. Dünyanın her tarafında tarihsel ya da güncel sınır sorunları ve milliyetçiliğe dayanan düşmanlıklar çeşitli düzeylerde kışkırtılmaktadır. Şovenizmin egemen sınıfların kitleleri yönetmek için kullandığı en güçlü argüman olduğunu Türkiye'den de biliyor olmalıyız. Bu düzeydeki şovenizmin emperyalistlerin de çıkarına olduğunu vurgulamamız gerekir. Zira bu tür durumlarda emperyalistler böylesi karşıtlıkları kendi politikalarını uygulamak için kullanmaktadır. Bağımlı ekonomileriyle emperyalizmin birer aparatı olan devletlerde milliyetçilik egemenler açısından emperyalizme uşaklığın bir örtüsü olmaktan başka bir şey değildir.

Örneğin Türkiye ile Yunanistan arası gerginlik ABD ve NATO için Doğu Akdeniz'de daha etkili bir şekilde konumlanmanın bir koşulu ve aynı zamanda silahlanmanın, silah satışlarının bahanesi olmaktadır.

Emperyalizme göbekten bağımlı Türk egemen sınıflarının yönelimini, saldırganlığını, ekonomik krizini kendi başına var olan bir sorun olarak görmemek gerekir. Bunlar emperyalizme göbekten bağlı sistemin azalardır. Bu durum devrimci mücadelenin aynı zamanda anti-emperyalist karakterine işaret eder. Gerçek bir anti emperyalist bilincin oluşmasına odaklanmak gözden kaçırılmaması gereken bir sorumluluktur. "Yedi düvele" meydan okuyanların emperyalizme göbekten bağımlı oldukları, bazen yüksek sesle yapılsa da bunun bir yaygaradan ibaret olduğu, hemen her defasında efendilerinin ihtiyaçlarını giderdikleri kitlelere açık şekilde teşhir edilmelidir. ABD, AB ve NATO'nun kapı kulu olan, onlara ekonomik politik ve askeri anlamda bağımlı olan faşist diktatörlüğe karşı mücadele aynı zamanda emperyalizme karşı bir mücadeledir. Ancak tüm sorunların kaynaklarından biri olan emperyalist sistemi hedefe koymaksızın bir mücadele başarısız olacaktır. Ezilen halkların ve dolayısıyla halkımızın da güneşini engelleyen üç dağdan biridir emperyalizm. Karşımızda ortadan kaldırılması gereken "üç dağ" (emperyalizm, komprador bürokratik kapitalizm, feodalizm) vardır ve bu üç dağ birbiriyle ilişkilidir. Güneşin önünü açma mücadelesini, yani halkın politik iktidarı için mücadeleyi ancak kitleleri doğru hedeflere yönlendirebildiğimizde başarabiliriz. Sorunların gerçek kaynağının bilincine varılması mücadelenin kitleler nezdinde meşrulaşması ve benimsenmesi için zorunludur.

Saldırıları Değiştirmenin Yolunu Açıyor

'Yorumlamak Yetmez Değiştirmek Gerekir' (Marks)

Sene başında belirlenen asgari ücretin ve ona bağlı olarak diğer ücretlerin enflasyon karşısında hızla erimesiyle birlikte ara zam tartışmaları da başlamıştı. Temmuzda geçerli olmak üzere asgari ücrete ve memur maaşlarına yapılan zam oranları belli oldu. Buna göre asgari ücret 5.500 TL, en düşük emekli maaşı 3.500 TL ve memur maaşı ise 7.500 TL oldu. Açıklanan zam oranları beklentileri karşılamaktan uzaktı. Yoksulluk sınırınının 20.818, açlık sınırınının 6.319 TL olarak açıklandığı koşullarda ücretlerin genel durumu, ücretlilerin çoğunluğunun açlık sınırında ve hatta onun da altında yaşadığını gösteriyor. Biz her ne kadar aradaki çelişkiyi göstermek için kullansak da genellikle Türk-İş'in açıkladığı açlık ve yoksulluk sınırı verilerinin açlık ve yoksulluğu bilgi nesnesi haline getirerek geniş emekçileri açlığa razı etmeye hizmet ettiğini belirtelim. Ne var ki günümüz kriz ve enflasyon şartları, rakamların manipülasyon etkisini dahi boşa düşürmeye yetiyor. Bir ailede birkaç kişi çalışmadan geçinilemeyeceğini, sefaletin diz boyu olduğunu herkes biliyor.

Marks, kapitalizmin en iyi kriz dönemlerinde görünür olduğunu belirtmişti. Bir yanda sermaye sahipleri, diğer yanda ise emeğinden (iş gücünden) başka satacak bir şeyi olmayan geniş işçi kitleleri... Burjuvazi ve proletaryadan oluşan iki sınıf ve bu sınıflara dayalı sınıf mücadelesi gerçeği kapitalist-emperyalist sistemin apaçık gerçeğini oluşturuyor. Diğer her şey bu çelişki ve mücadeleye göre konum alıyor ya da belirleniyor. Mümkün mertebeye en az anılan ve öyle bir sorun yokmuşçasına davranılan sınıf konumu ve sınıf çelişkileri, toplumsal ve bireysel tüm sorunların gerçek temelini oluşturuyor. Hâkim sınıflar cephesindeki siyasi tartışmalar, sorunun özüne dokunmaksızın tümüyle üstyapıya, yönetenin ve yönetim biçiminin değişimine indirgenirken geniş kitleler ise ya bu hâkim sınıf kamplaşmalarına ya da sınıfsal özünden koparılmış toplumsal kimlik belirlenimlerine göre şekillendiriliyor. Fakat artık ekonomik temel ve bu temel ilk güçlü gerçeği, sınıf ve sınıf sömürsü olgusu kendini daha açık gösteriyor.

Yılın ilk aylarındaki işçi eylemlerinin ardından yaz ortasında yeni işçi eylemlerinin açığa çıkabileceğini tartış-

şıyorduk. Enflasyonun, alım gücündeki erimenin asıl etkisi kendini şimdi gösterdiği gibi asgari ücrete ara zam tartışmaları belli bir beklentiyi ortaya çıkarıyordu. Diğer yandan genel ekonomik durumu idare etme politikaları yavaş yavaş tıkanmaya gidiyordu. Hâkim sınıflar arasında artan ekonomik model ve müdahale tartışmaları bu gerçeğin bir ifadesiyken özellikle sanayi sektöründe, parça parça çoğalan işçi eylemleri, kriz girdabının patronlar nezdindeki yansıması oldu. Enflasyona rağmen sömürü oranındaki yükselişe ama daha çok da ranta dayanan kâr artışına dayalı gelişme gösteren sektörlerde durgunluk görülmeye başladı. Genellikle ihracatçı ve yabancı şirket bağlantısı olan bu

Komisyonu" tarafından yürütülmesi gereken süreç doğrudan Tayyip Erdoğan'ın iki dudağı arasında çıkacak söze (her ne kadar o sözleri düşünen ve belirleyen tabii olduğu egemen sınıflar olsa da) indirildi. Kuşkusuz arka planda patronlar, hükümet ve Türk-İş bürokratları anlaşmıştı. Asgari ücrete ara zam gerçekleşmeden önce de sendikacı/toplu sözleşmeli fabrikaların önemli bir bölümü yan desteklerle (sosyal haklar vb.) bile 5.500-6.500 TL bandında ücretlerle çalışmaktaydı. Eğer asgari ücret, ilk tartışıldığı gibi 6.000 TL bandına çıkarılmış olsaydı, bunun en hareketlendirici etkisi bu civarda ücret alan işçilere olacaktı. Çünkü sendikacı/toplu sözleşmeli bir fabrika işçisi ol-

karmanın kaçınılmazlığını açıklamakta ve işçileri bu durumu kabullenmeye zorlamaktadır. Kamu sektöründen özele kadar tüm sarı sendikalar bu durumdadır. CHP'li belediyelerin ekonomik durumunu gözetken sözde solcu, hatta devrimci sendikalar da açıktan patronun sözcülüğünü yapan sendikalar da özünde aynı iş birlikçi rolü oynamaktadır. İşçi sınıfı ise çalışılan fabrika ister sendikacı isterse sendikacı olsun ek zam veya yeni toplu sözleşme talebiyle hareketlenmeye başlamakta, bunun için iş durdurma ve fabrikayı terk etmeme gibi daha etkili yöntemlere başvurmaktadır. Yakın zamanda konu ettiğimiz Ağaç AŞ, Smart Solar gibi örneklere bugün TPI Composite işçilerinin direnişi eklenmektedir. Asen Alüminyum, Acarsoy Tekstil, Atışkan Alçı, Lezita, Lila Kâğıt gibi sendikacı direnişler de göstermektedir ki kölelik dayatmasına ve işten atma saldırısına karşı işçi sınıfının etkili eylemlere girişmek dışında başka bir çıkar yolu bulunmamaktadır. Bu etkili eylemin adı ise fiili grev, işgal, direniş ve sendika bürokrasisinin yakasına yapışmaktır.

Sermaye özellikle kriz dönemlerinde artı-değer oranlarındaki gerilemeye ya da yetmezliğe "çare" arar. Günümüzde bu rant-

dayalı kazançlara yönelmek biçiminde gerçekleşmektedir. Bu halk kitlelerine daha fazla yoksulluk, işsizlik ve enflasyon olarak dönen bir tür saldırıdır. Ücretlerin aşağı çekilmesi ya da alım gücünün zayıflaması, kazanılmış haklara, kazanımlara ve korunan mevzilere saldırılar bu sürecin aşama aşama gerçekleşen biçimleridir. Diğer yandan sermaye içinde de rekabet ve tasfiye cereyan etmeli, özellikle üretken olmayan sermaye ya da küçük sermayeler devreden çıkarılmalıdır. Neticede kapitalizmin devrevi krizi baş göstermek, alım gücündeki azalmaya paralel aşırı üretimin yasaları işlemek zorundadır. Her şey Marks'ın 150 yıl öncesinde söyledikleriyle uyumludur. Ancak bu, halen dünyayı yani onu belirleyen ekonomik-toplumsal sistemin işleyişini anlamaktır. Oysa Marks dünyayı anlamanın yetmediğini asıl olarak onu değiştirmek gerektiğini belirtmişti. İşçi sınıfının tarihsel rolünü oynayabilmesi komünistlerin özne rolünü yerine getirebilmesiyle sıkı sıkıya bağlıdır. Ve bu kriz komünistler için sadece sistemin gerçeklerini değil ona karşı mücadelelenin gereklerini de açık bir biçimde ortaya koymakla yükümlü olmalıdır.

görece büyük işletmelerde, işçilerde asgari ücretin geriletici etkisi çok belirgin oldu. Düne kadar asgari ücretin, en azından iki katı ücret alan bu fabrikalardaki işçiler, asgari ücretin bir tık üstü ücretlere geriledi. Dahası küçülme gibi bahanelerle işçi çıkarılmaya başladı. Patronlar hemen her fabrikada işçilerin ek zam taleplerini, sendikalaşma yönelimlerini ya da yeni toplu sözleşme isteklerini işten atma saldırısıyla karşıyor. Sendikacının örgütlü olduğu bir fabrikada ise normal şartlarda işten atma yerine ara çözümler üretilen süreçler yaşanmakta, hatta işçilerin en basit talepleri bile patronlar için işten çıkarma bahanesine dönüşmektedir. Çünkü artık fabrikalarda kriz politikaları esas hale gelmekte ve patronlar hükümet/sendika bürokrasisine desteğine güvenerek gözlerini karartabilmektedir.

Bu süreç patronlar ve hükümet kadar sendika bürokrasisi bakımından da kriz politikalarına göre şekillenmekte ve gerçekleri açığa çıkarmaya hizmet etmektedir. Siyasi devlet gücünün ve sendika bürokrasisinin, sermayenin bir uzantısı olarak hareket ettiği daha belirgin bir hâl almaktadır. Asgari ücrete yapılan ara zamda da görüldüğü gibi normalde "Asgari Ücret Tespit

manın ya da görece büyük fabrika işçisi olmanın gerektirdiği belli nitelikler ve ortaya çıkardığı beklentiler vardır. Eğer bu işçiler tüm nitelikleri ve beklentilerine rağmen asgari ücret düzeyinde ya da onun da altında sözleşmelerle çalıştırılırlarsa işin rengi değişmeye başlar. Asgari ücret ara zammı düşük tutulmasaydı özellikle sendikacı/toplu sözleşmeli fabrika işçilerini kapsayan bir talep ve hareketin olasılığı güçlenecekti. Şu an ise sarı sendikalar, toplu sözleşmelerde elde ettikleri rakamları asgari ücretin altında kalmadığı için krizi, patronları ve hükümeti bahane ederek ek zam ya da yeni sözleşme taleplerini bastırabiliyorlar. Bu bakımdan 5.500 TL asgari ücretin sadece patronlar ve hükümetin değil en az onun kadar sendika bürokrasisinin de işine geldiği tartışmasızdır. Neticede Türk-İş gibi konfederasyonlar hem bu yolla hem de topu Tayyip Erdoğan'a atarak kendi konumları için en çıkar yolu benimsemiş oldular. Fakat şimdilik...

Bugün sarı sendikalar patronların "özürçüleri" ve "iyi niyet elçileri" haline gelmiş durumdadır. Patronlar adına ekonomik hesaplamalar yapmakta, asgari ücretin patrona maliyetini öne çıkarmakta, küçülmenin, işçi çı-

Artan Maliyetler Mevsimlik Tarım İşçilerini İşsiz Bırakıyor

HABER MERKEZİ- Çiftçiler, artan maliyetler ve ekonomik kriz nedeniyle tarlalardan çekilirken, mevsimlik işçiler de işsizlik sorunu ile karşı karşıya kaldı. ZMO İzmir Şubesi Başkanı artan maliyetlere ve işsizliğe dikkat çekti.

İktidarın ekonomi ve tarım politikaları çiftçiyi topraktan uzaklaştırırken, artan maliyetler mevsimlik tarım işçilerini de olumsuz etkiledi. Ege'de çalışacak tarla bulmak zorlaşırken, asgari ücret zammıyla birlikte işçilik ücretlerinin arttığını belirten Ziraat Mühendisleri Odası (ZMO) İzmir Şubesi Başkanı Hakan Çakıcı da yaşanan sorunlara değindi.

Üretimde gerileme olduğunu be-

lirten Çakıcı, maliyetlere dikkat çekerek, "Aynı işi daha az işçiye yaptırmak amacıyla emekten kısan üreticilerimiz var." dedi.

Cumhuriyet'tin haberine göre, çiftçilerin daha az emek isteyen, bakımı daha kolay ürünlere yönelmeye başladığını ifade eden Çakıcı, "Çevremizde 'Mevsimlik işçiyim, çalışacak tarla arıyorum, bulamıyorum' diyen insan sayısı çok fazla arttı" dedi. Piyasada iş bulamadığı için mevsimlik işçiliğe yönelenler olduğunu da belirten Hakan Çakıcı, üniversite öğrencileri arasında bile yaz döneminde tarlada, hasatta çalışmak isteyen ancak iş bulamayanların çok fazla olduğunu kaydetti.

Soma'da Maden Sahasının Özelleştirilmesine Karşı İşçiler İş Bıraktı

HABER MERKEZİ- Manisa'da, Türkiye Kömür İşletmeleri'ne (TKİ) bağlı Soma Ege Linyitleri İşletmesi (ELİ) bünyesinde linyit kömürü üretim yapılan Eynez açık ocak bölgesinin bir bölümünün özelleştirilerek Yeni Anadolu firmasına devredilmesi üzerine işçiler iş bırakma eylemine başladı.

Evrensel gazetesinden Dilek Omaklılar'ın haberine göre, Eynez açık ocak bölgesinin bir bölümünün Yeni Anadolu firmasına devredilmesi kararını duyan ve iş makinelerinin ocağa girmeye başladığını öğrenen işçiler, Maden İşçileri Sendikası Soma Şubesinin çağrısıyla Eynez bölgesinde toplanmaya başladı.

İş yerlerinin satılmasına izin veremeyeceklerini söyleyen işçiler, şirket

sahayı terk edene kadar eylemlerine devam edeceklerini belirtti. İşçiler maden ocağında toplanmaya devam ederken sahaya giriş çıkışları kamyonlarla kapattı. ELİ'deki bayram çalışması olan tüm noktalarda işçiler iş durdurdu.

ELİ'de çalışan bir işçi "Elimizde kalan sahalar zaten sınırlı. Bir gram kömürü de özel şirketlere vermeyeceğiz. Toplanmaya başladık haberi alır almaz. Ne gerekiyorsa özelleştirmelere karşı yapmaya hazırız" dedi.

Maden İşçileri Sendikası Soma Şube Başkanı Şevket Şahin de burada yaptığı konuşmada işçilere, "Her türlü eylemi yapacağız. Yönetim Kurulu olarak işçi arkadaşlarla beraber hareket edeceğiz." dedi.

TPI Composite İşçileri Yüzde 9'luk Zam Teklifine Karşı "Direnişe Devam" Kararı Aldı

HABER MERKEZİ- İşçilerin artan enflasyon karşısında ücretleri erimeye devam ediyor. Hak gasplarına karşı yapılan eylemler fabrikalarda patlak veriyor ancak patronlar bu haklı taleplere işten atma saldırısıyla cevap veriyor.

Amerikalı şirket TPI Composite İzmir'de faaliyet gösteren 2 fabrikasında ücret zammı talep eden Petrol-İş üyesi 40 işçiyi bayram arifesinde işten çıkardı. Şirketin Menemen ve Sasalı'da faaliyet gösteren fabrikalarında 3 bin 600 işçi çalışıyor. Ek zam talebiyle iş yerini terk etmeyen işçiler patronun saldırısına üretimi durdurarak yanıt verdi. Bayram tatilini evlerinde geçirme kararı alan işçiler, tatil dönüşü eylemlerine devam etti.

İşçilerin eylemlere ara vermesini fırsat bilen patron, 60'a yakın işçiyi işten attı. Toplamda işten atılanların sayısı

150'yi buldu.

Bayram tatili dönüşü işçiler hem işten atılanların geri alınması hem de diğer talepleri için iş yerini terk etmeme ve üretimi durdurma eylemlerine devam etti. Gece vardiyası için fabrikaya gelen işçiler üretim için içeriye girmezken, işten atılan işçilerde fabrika dışında bekleyişlerini sürdürdü.

Çiğli'deki (T1) fabrikasında işçiler üretime başlamazken Menemen (T2) fabrikasında da üretim yapılmadı.

Diğer işçilerden daha önce işten çıkarılanlara açıklama yapan Petrol-İş İzmir Şube Başkanı Orhan Zengin "İşverenin son teklifi yüzde 9 ve atılan işçilerin geri alınmasını işçilere soracağız. Son durum üzerine de sizinle

yeniden konuşacağız, sonra da ne gerekiyorsa yapacağız. Eğer çalışan arkadaşlarımız 'işten atılan arkadaşlarımızın işe alınması ve artı yüzde 15'lik talebimizde duruyoruz' derse o noktada hiçbir şekilde vazgeçmeyeceğiz. Atılan arkadaşlarımızın geri alınmadığı hiçbir teklif bizim için geçerli değil" dedi.

Dışarıda bekleyen işçiler, içerideki işçilerin de dışarı gelmesini ve oylamanın hep birlikte olmasını isteyerek sendikanın ayrı oylama yapma kararına tepki gösterdi.

T1 ve T2'de çalışan işçiler sendikanın oylamasına, atılan işçilerin geri alınması ve yüzde 15 zammın verilmesi taleplerinin geçerli olduğunu söyleyerek, işverenin teklifini kabul etmediklerini belirtti. İşçiler "direnişe devam" kararı aldı.

ANTAKYA PARTİZAN: EVVEL TEMMUZ BATAKLIĞA DÖNÜŞMEYECEK

ANTAKYA- Bu sene 22.'si düzenlenen Evvel Temmuz Festivali'nde Partizan standına komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın silüeti bulunan Partizan flamaları gerekçesiyle polis saldırısı gerçekleşmişti.

Antakya Partizan, devletin İbrahim Kaypakkaya korkusuna ve bu saldırılarda kimi kurumlarda açığa çıkan anlayışlara dair bir açıklama yayımladı. Açıklamanın tamamı şu şekilde:

"Başta Arap Alevilere olmak üzere toplumun birçok kesimine hitap eden Evvel Temmuz Festivali, tarihi boyunca birçok saldırıya maruz kaldı. Yasaklanmaların, fiziki saldırıların, içini boşaltma çabalarının ardı arkası kesilmedi. 22 yıldır emekle, umutla ve coşkuyla örgütlenen Evvel Temmuz Festivali zamanla salt kültürel bir etkinlik olmaktan öteye gitmiştir. Evvel Temmuz bir direniş yeri, düşmana karşı bir tavır, ideolojik savaş alanına dönüşmüştür. Bu savaşın aslında kitlenin savaşı olduğunu anlatmak biz devrimcilerin işidir. Bu iş ise bedel vermeden olmayacaktır. Düşmanın gerçek yüzünü yönelttikleri her saldırıda, tavırda ve hâkimiyetinin zayıfladığını hissettiği zamanlarda görmekteyiz. Biz de halkımıza düşmanın bu yüzünü onların hâkimiyet alanını zayıflatarak, saldırılarına karşılık vere-

rek, direnerek gösteriyoruz.

"Bundan 49 yıl önce işkencede katlettiği önder yoldaşımıza son bulması mümkün olmayan düşmanlığını saklayamayan devlet, onun sarsılmaz ideolojisi karşısındaki zayıflığını aynı ideolojiyi sahiplenenler karşısında da göstermektedir. Flamalardaki silüetine, fotoğraflarına, adına bile tahammül edemeyen devlet onun özellikle kitleler tarafından tanınmasını istememektedir.

"Antakya/Samandağ'da da İbrahim'de somutlaşan sınıf bakış açısının, sınıf tavrının, proleter ideolojinin yerleşmesinin önüne geçmek için düşman elinden gelen her saldırıyı yapabilmektedir. Günübürlük taciz, takip, saldırı, baskı, gözaltı, soruşturma, kovuşturma ve ajanlaştırma politikaları... Devletin bunu yapmasının sebebini biliyoruz. İbrahim Kaypakkaya ve onun ideolojisi bir yere girmediğinde oradan bir daha çıkarılamaz, engellenemez. Bundan dolayı devlet, İbrahim'in devrim güzergâhının bu topraklarda yerleşmesini istemektedir. Onlara bir kere daha diyoruz ki hiçbir güç İbrahim'i ve sarsılmaz ideolojisini bu topraklardan sökemecektir. Bunun için çok geç kaldınız!

"Peki 2022 Evvel Temmuz nasıl geçti? Evvel Temmuz Festivali bir şekilde

emek mücadelesi veren devrimcilerin de dahil olduğu bir festivale dönüşmüştür. Kitlelere sınıf bilinci taşıyanların festivale dahil olması ile birlikte doğal olarak devletin saldırılarının da hedefine oturmuştur. Bu saldırıların en kapsamlısı 2019'da gerçekleşmiştir. Stant görevlilerinin ve yerel halkın sürekli bir şekilde kamera kayıtlarına alınmaları, stantların kuşatılıp görevlilerin ve standa gelenlerin sürekli taciz edilmesi, polislerin bellerindeki silahlarla stantlara gelip tehdit savurmaları, gözaltılar, gözaltında işkencelerle devrimci güçler yıldırılmaya çalışılmıştır. Düşmanın festivalin direniş ruhuna ve onu sahiplenenlere yönelik yürüttüğü politikalar her sene katlanarak ve yanına çürümüşleri de alarak devam etmiştir.

"Saldırıları, sadece devrime düşmanlığını açıktan yürüten ve bu yolda her türlü pis oyunu göstererek yapan asıl düşmandan mı geliyor? Peki düşmanın kurmak istediği düzene çanak tutanlar, direnişi sinme ve sindirme politikalarıyla zayıflatmak isteyenler, İbrahim'i sahiplendiğini söyleyip dümeni tamamen sağa kıranlar... Olaylara dair değerlendirmelere geçelim.

"Festivalin ilk günü hiçbir toplantı yapılmaksızın stantlar, onların rastgele kurulduğunu fark edenlere dağıtılmıştı. Festival Tertip Komitesi'nden

SYKP'li şahsa sebebini sorduğumuzda on yıldır söylenen, fakat kurumlara yapılan istişarelerle ortaya çıkan yalan üstüne yalan cevaplarla karşılaştık. Partizan'a stant vermemek için her türlü ali cengiz oyununu oynadılar. Bunlara ne yazık ki aşınayız. Amaç alandan Partizan'ı soyutlamak, alanın direniş alanına dönüşmesini engellemektir. Ama bu oyuna rağmen standımızı açtık ve flamamızı çektik. 12 Temmuz'da standımızı açtıktan sonra onlarca sivil polis de stantların karşısına yerleşti. Standımıza da ayrıca arka arkaya gözlemler, komiserlerin tacizleri başlarken bir yandan da durmak bilmeyen telefon trafiği başladı. En nihayetinde aracı olarak Tertip Komitesi'ni (SYKP özelinde) devreye soktular. Festivale gölge düşmemesi için flamamızı kaldırmamızın daha iyi olacağını belirttiler. Hatta diğer kurumlar da bu saldırıya sessiz kalmayacağı için hassasiyetle yaklaşmamız gerektiğini ilettiler. Biz de İbrahim Kaypakkaya konusunda düşmana taviz verilemeyeceğini ve bunun ilkesel olduğunu ilettik. Bunun İbrahim Kaypakkaya şahsında değerlerimize dönük bir saldırı olduğunu ve verilecek her tavizin daha büyük ödünlerin önünü açacağını, bu talebin yerine getirilemeyeceğini ilettik. Müzakereler yaklaşık üç saat sürdü. En sonunda emniyet flamalara ve stant görevlisine gözaltı ka-

rarı olduğunu tertip komitesiyle iletti. Biz de arkadaşımızı emniyete bizim götürdüğümüzü ve flamaları teslim etmeyeceğimizi ilettik. Şunu eklemeyi önemli görüyoruz: Biz flamalarımızı yasa dışı delil olarak gördüğümüz için değil, düşmana flamalarımızı teslim etmenin devrimci ilkelere aykırı olacağını düşünerek teslim etmedik. Bunu, konser bittikten sonra arkadaşlarımızın flamaları alıp alandan uzaklaştırmasını "flamaları indirdiler" diye okuyan, okumak isteyen Samandağ SYKP için yinelemek istedik.

"Buradan haykırıyoruz; Festivalin yozlaştırılmasına çanak tutan, düşmanı alana ilk soka ve her sene düşmana mevzi kazandıran, ideolojik politik hâkimiyet savaşında ezik bir tutum içinde kalan, olası bu türden çatışmalarda düşmanla birlikte hareket eden SYKP'nin etkisindeki Samandağ Kalkındırma Derneği'dir. Süreklileşen bu tutumlar teorik yetersizlik veya gerilikle, deneyimsizlikle, açıklanamaz, bu bir çürümedir. Öyle derin bir çürüme ki bir yanından tutup savunmaya kalkanı da çürütür ve o meşhur bataklığa çeker.

"Nihayetinde düşman yakaladığı boşluklardan sızdı ve safları bölmenin verdiği heyecanla Partizan standına saldırdı. Bu saldırıda 21 Partizan, 2 Mücadele Birliği, 1 Kaldıraç okuru olmak üzere 24 kişi işkenceyle gözaltına alındı. Birçok yoldaşımız yaralandı. 12 kişilik araca 24 kişi darp edilerek sıkıştırıldı. Düşman o kadar şuursuzca saldırdı ki bir çevik kuvvet polisi araçta nefessiz kalan yoldaşlarımızın arasına da kaldı ve kendisinin çıkarılması için

arkadaşlarına yalvardı.

"Bunu da son örnekle belirtelim ki saldırının olduğu gece de SYKP'li Tertip Komitesi üyesi bize "Her sene çıkardığınız olaylardan ve yaşananlardan ötürü size bundan sonra stant vermeme kararı alındı" dedi. Bizim festival alanında stant açmak için herhangi bir kurumun iznine ihtiyacımız olmadığı kendilerine iletilince de "İyi görüşürüz o zaman" dedi ve yarım saat sonra düşman saldırısı başladı. Bu açık bir düşman pratiğidir, iş birliğidir.

"Tabii ki bizim herhangi bir hayal kırıklığımız yoktur. Gerçekleşenler önemli derecede öngörülebilir gelişmelerdir. Biz İbrahim'in yolunun meşakkatli olduğunu bilerek yürümeye başladık, yürüyoruz ve yürüyeceğiz de. Elbette çekiç, örs üzerindeki çeliği dövecek; çelik böyle şekillenecek. İdeolojimiz o çekiç ise biz de o çekicinin şekil verdiği çelik neferler olma gayretindeyiz.

"Ancak her "İbrahim'in yolundayız" diyenlerde onun yolunda olmuyor, maalesef. Çünkü pratiklerimiz turnusol kâğıdıdır. Bazı kurumların söylemleri ile pratiklerinin tutarsızlığı çizilen yolun burjuva bir yol, çizginin ise oportünist bir çizgi olduğunu saptamamıza yeterlidir.

"Bu olayda konuşulması gereken bazı şeyler de SMF ile ilgilidir. İbrahim geleneğinden geldiğini iddia etse de gerçekleştirilen saldırıda hedef tahtasına konulan İbrahim Kaypakkaya silüetli flama iken SMF'nin hiçbir şekilde bizimle görüşmemesi ve saldırılara seyirci kalması duruma hâkim her in-

sanda tepkiye sebep olmuştur. Olayları stant arkasından izlemek İbocu duruşun hangi pratiğine, söylemine denk düşer? Bu somut olayda dümenin soldan sağa kırılmasıyla SMF'nin de düşman algısı değişmiş, mücadele hattı da bu algı doğrultusunda şekillenmiş görünmektedir.

"TİP ile en başından beri dayanışma temalı dostane görüşmeler gerçekleşmiştir. Fakat saldırının hedefi stantlarımızı korumalarını pek anlaşılır bulamadık. Bu da bizim onlara dostane eleştirimizdir.

"Düşmanın belli ve güçlü olduğu, rüzgarın sağdan estiği dönemlerde devrimci dayanışmanın önemi bir kat daha artmaktadır. Faşizm saldırılarına karşı Mücadele Birliği ve Kaldıraç devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini sundular. "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganını ete kemiğe büründürdüler. Kurumlar arası dayanışma ve ortak pratik süreç hem kitle içinde umutları artırır hem de düşman alanını daraltır. SYKP'nin amacı bizleri yalnızlaştırmak olsa da bu festival devrimci dayanışmanın güzel ürünlerini gördüğümüz bir festival oldu. Hem söylemde hem pratikte Partizan, Mücadele Birliği ve Kaldıraç'ın ortak hareket etmesi hem sinmiş kurumlarda hem düşmanda bir rahatsızlığa sebep olmuştur. Eylemlilik sürecinde baştan sona ortak hareket edip ortak kararlar alan ve uygulayan Partizan, Mücadele Birliği ve Kaldıraç festival inisiyatifini düşmana teslim etmeye hazır olanlara karşı festival alanını direniş alanına çevirmiştir. Düşmanın, kolayca at koşurabileceği algısını kırmış, devrimci

tutum mücadelenin bitirilemeyeceğini ve süreceğini göstermiştir.

"Direniş, umuttur. Devrimciler olduğu sürece umudumuz canlı, direnişimiz diri, zaferimiz mutlak. Bu savaş stant savaşı veya festival örgütleyebilme savaşı değildir. Bu savaş bir irade savaşı, alan savaşı en önemlisi ise bir ideolojik savaştır. Düşmanın bu saldırılarının yalnızca İbrahim Kaypakkaya'ya yahut onun flamalardaki silüetine değil, devrimci mücadelenin gelişimine ve dayanışmasına, kitlelerin öfkesinin korku ile sindirmeye yönelik hamleler olduğunu biliyoruz. Düşmanımızı ve onlara çanak tutanları tanıyoruz. Onlara karşı verdiğimiz bu savaş, sarsılmaz ideolojimizden, şehitlerimizden ve yarınlara olan ümidimizden besleniyor."

'...sadece çağırmakta değil, istediğiniz yere, hatta bataklığa bile gitmekte özgürsünüz; hatta biz, sizin gerçek yerinizin tam da bataklık olduğunu düşünüyoruz ve eğer siz oraya yerleşmek istiyorsanız size bütün gücümüzle yardım etmeye hazırız. Yeter ki elimizi bırakın, bize sarılmayın ve yüce özgürlük sözcüğünü kirletmeyin, çünkü biz de istediğimiz yere gitmekte 'özgür'üz, sadece bataklığa karşı değil, bataklığa yönelenlere karşı da mücadele etmekte özgürüz!'

(Lenin, Ne Yapmalı?, syf.14-15)

Tihya Mihricanı Evel Temmuz!

Tihya İntifada Tihya Partizan!

Yaşasın Devrimci Dayanışma!

Evvel Temmuz Festivali'nde İBRAHİM KAYPAKKAYA Korkusu

SAMANDAĞ- Evvel Temmuz Festivali'nde Partizan standına yönelik polis saldırısında 24 kişi gözaltına alındı.

Geleneksel olarak düzenlenen Evvel Temmuz Festivali'nin 22'ncisi bu sene gerçekleştirildi. Festival kapsamında Partizan tarafından açılan standta polis tacizi ve saldırısı devam ediyor. İbrahim Kaypakkaya silüetli Partizan flamalarının festival boyunca yasaklandığı ve el koyma kararı olduğunu iddia eden polis festivalin ilk günü bir Partizan okurunu gözaltına almıştı.

İbrahim Kaypakkaya'ya ve ardıllarına yönelik saldırı festivalin ikinci günü de devam etti. Polis tarafından standta bulunan Partizan flamasının indirilmesi ve teslim edilmesi söylenirken

Partizan, Mücadele Birliği ve Kaldıraç okurları kol kola girerek standı korudu.

Polisin gözaltı teröründe 21 Partizan, 2 Mücadele Birliği ve 1 Kaldıraç okuru gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar emniyette "susma hakkını" kullandı.

Gözaltına alınan 24 kişi savcılıktaki ifadelerinin ardından serbest bırakıldı. Samandağ Adliyesinden serbest bırakılanlar halk tarafından alkış ve zılgıtlarla karşılandı.

Samandağ ve Antakya'da bu yıl içinde faşist devlet tarafından Partizan'a yönelik ev baskınları, gözaltı ve devrimci faaliyeti engelleme saldırıları olmuştur.

HDP Van Milletvekili Tayip Temel: "HDP KONGRELERİNDE MESAJ, KONGRENİN KENDİSİDİR"

Halkların Demokratik Partisi (HDP) 5. Olağan Kongresi'ni gerçekleştirerek yeni yönetimi, mücadele yolunu ilan etti. Yeni Demokrasi Gazetesi olarak HDP MYK üyesi ve Van Milletvekili Tayip Temel ile röportaj yaparak 5. kongre değerlendirmelerini aldık.

Yeni Demokrasi: *HDP geçtiğimiz günlerde Ankara'da 5. Olağan Kongresi'ni gerçekleştirdi. Kongre öncesinde HDP'nin alt kongre ve konferanslara yoğunlaştığı görüldü. HDP kongresini ve kongrenin gerçekleştiği süreci nasıl değerlendiriyorsunuz? Kongre bu süreçte nasıl bir rol oynadı?*

HDP Van Milletvekili Tayip Temel: Şu an domino etkisi misali yerel ve küresel dinamikler birbirine etki-tepki çerçevesinde temas ediyor. Siyasal, sosyal ve ekonomik çalkantılar var. Bu değişim ve çalkalanmalara paralel olarak Türkiye gerek siyaset gerek ekonomik açıdan fırtınalı bir aralığın içinden geçiyor. Türkiye'deki güncel devlet akli, katmanlı yapısal sorunları klikler arası hesaplaşmaya ve bu hesaplaşmanın tezahürü olan mühendislik çalışmalarına terk ederken demokratik bir yönetim tahayyülünün üzerine her gün biraz daha

toprak atılıyor, topluma karşı açılan savaş derinleşiyor. Tam da böylesi bir atmosferde 5. Olağan Kongremizi görkemli bir şekilde gerçekleştirdik. Kongrenin yapılmaması için her şeyin denendiği bir zamanda, "zaman bizim, zaman inananlarıdır" diyerek gerçekleştirdik.

Kongreye gelmeden önce, geniş çaplı bölge konferanslarımızı gerçekleştirdik ve onları takiben de Merkezi Kadın ile Merkezi Genel Konferansları yaptık. Hazırlıkları ile altı aydan fazla zamana yayılan bu gelişmeler büyük kongrede hayat buldu.

Hazırlık sürecini bir iskelet gibi düşünürsek, kongre de ruh oluyor. Konferans tartışmalarımız ve buralardan çıkan sonuçlar gerçekten birer manifesto niteliğindedir. Çünkü öncesi ve sonrası ile çok yoğun tartışmaların, emeklerin sonuçlarıdır. Bu tartışma ve sonuçlara bakarsanız siyaset kurumunun toplumsal görevlerinin ne olduğunu, tespit ve çözümlerin nasıl kalıcı ve herkes için bağlayıcı olduğunu görürsünüz.

Tam burada bir noktanın altını çizmem gerekiyor. On yıla sığan beş kongremizin diğer parti kongrelerinden anlamsal bir farkı var. O da şudur: HDP kongrelerinde mesaj, kongrenin

kendisidir.

Kongreyi sahiplenme, kongreye geliş, kongredeki duruş şekli ile sözün üzerine çıkan bir geleneği var HDP'nin. Bu kongrenin hem bizim açımızdan hem de Türkiye siyaseti açısından birçok anlamı, hem içe hem dışa birçok mesajı var. Türkiye'deki siyasal gidişatı değiştirecek ölçekte. Kongre ile "HDP bu ülkenin demokratik mücadelesinin köşe taşıdır, temel direğidir, teslim alınamaz, diz çöktürülemez" hakikati açığa çıkmıştır.

"Sorunlar ve çözümler bellidir, ama zaman yoktur" tespiti ile sorumluluk sahibi tüm siyasi yapılara şeffaf şekilde seslenerek, "kendinizi kandırmayın" uyarısını görev bilerek, her şeyi ile sıfır noktasına gelmiş, getirilmiş bir ülkede "umut var" demıştır. "Talepleri ve ona denk mücadelesi olan bir parti olarak irade sahibiyiz" mesajı net çıkmıştır. Türkiye tarihinde darbe dönemleri ve umumi müfettişlikleri aşan, hiçbir yasa-hukuk tanımayan, seçilmişleri, halkın iradesini hiçe sayan, toplumsal değerlere el koyan, herkesi savaşla tehdit eden kesintisiz bir saldırı dalgası karşısında "ne olursa olsun biz varız" demıştır HDP!

Toplumu hor gören, huzuru lanete çeviren, cinsiyetçi, gençlik ve yaşam

düşmanı bu iktidara en güzel cevabı 5. Olağan Kongremiz vermiştir. On binler Ankara'ya akarak kimse tekçi saray iktidarının hezeyanlarına aldanmasın demıştır. Ayrıca çökmekte olan mevcut otoriter iktidarın bu topraklara daha fazla zarar vermeden son bulması ve sarayın enkazının ülkenin üzerine düşmemesi için "demokratik mevziin ta kendisiyiz" diyerek meydan okumuştur HDP. Çünkü bu kongre, iktidarın her şey bitti dediği yerde "hayır, yeni başlıyor" demenin tarihi olmuştur. "Kritik tüm aralıkların anahtarı bizdedir" diyerek tekrar uyarmıştır herkesi.

Bu kongremizde "acı ve yıkımdan ibaret savaş politikaları kaderimiz değildir, reddediyoruz" dedik.

"Kürt sorununda çözümsüzlüğü ve bir yönetim aygıtına dönüşen tecridi reddediyoruz" dedik.

"Topluma karşı her politikayı reddediyoruz" dedik. Beklentili siyaset tarzı ile krizleri manipüle eden bu, kendinden olmayan her kesimin söz ve eylemini boğan bu iktidar blokunu "reddediyoruz" dedik.

"Yaşam siyasetinin karşısına savaş siyasetini koyanları şiddetle reddediyoruz" dedik.

Özetle diyebilirim ki kongremizin sonuçları önümüzdeki günlerde daha net görülecektir; çünkü kongrede Türkiye'nin en büyük ve etkili muhalefet partisi olduğumuzun da ilanı bir kez daha gerçekleşmiştir.

YD: *Kongre bağlamında yeni yönetimin niteliğini değerlendirir misiniz?*

Tayip Temel: HDP tarih, fikir ve direnişten müteşekkil bir ağaç. Bu ağacın gövdeleri çok renkli, çok dillidir. Bu ağaçta mücadele, umut ve demokratik bir yaşamın, geleceğin inşası amaçtır. Bu bağlamda, HDP'de yer almak, hele hele görev almak, gecesini gündüzünü buraya vermek tarihin kenarına tutunarak sesini kayda geçirmektir.

Bu yürüyüşte yer almak için yüzlerce talep oluyor kongre süreçlerinde. Bizim zaten tüzük ve programca belirlenmiş politik sorumluluk üstlenme ölçülerimiz var. Bunun dışında da ilgili kurullar görüşmeler, tartışmalar yürütür. Öneri ve sonuçları en geniş ölçüde değerlendirir. Haliyle bayrak teslimini yapan herkes için esas ölçü, partinin kendisidir. Ayrıca HDP'de emek vermek, etkili olmak hiçbir zaman sadece partinin yönetim kademelerinde yer bulmakla izah edilmiyor. Elbette bileşenlerin temsilcileri, birey temsili, kadın ve gençlik oranı çerçevesinde sınırlı sayıda arkadaş parti meclisine girebiliyor. Ancak bizim siyasi geleneğimizin gereği olarak yönetime girememiş, kurulların dışında kalmış yüzlerce ve hatta binlerce yoldaşımız da her parti komisyonunun örgütlenmesinde aktif rol alıyor ve çalışma yürütüyor.

Türkiye ve Kürdistan Devrimci Hareketlerinin uzun yılları bulan mücadele deneyimlerini temel miras edinerek bu dinamikleri daha ileriye, en geniş şekilde taşıyabilmenin ve toplumsallaştırmanın mücadelesini vermekle yükümlüyüz bu partide. HDP'de görev alan herkes partinin aynı zamanda örgütsel varlık olduğunu, yokluğu da örgüt yokluğu olduğunu bilir, bilmelidir. Çünkü örgüt ve buna bağlı olarak gelişen her katılım en gelişmiş yönetimdir, hassasiyettir, çabadır... Merkez organlar, bölge, yerel ve diğer organların sorumlulukları bellidir.

HDP'de politikayı toplumsallaştırmak, toplumsal alanı da politiklaştırmakla yükümlüyüz.

Bizi var eden değerlerin tabanımız ve halk desteğimiz olduğu gerçeğinden yola çıkarak, kapitalist modernitenin dayattığı her aşınmaya ve saldırıya, toplumsal örgütlülüğü inşa ederek cevap olma zorunluluğumuz var.

HDP'nin en temel dinamiği yerel-

lerdir, bu başta olmak üzere genel merkezin politik hattını, temsilcilerin duruşunu, mahalle çalışmalarını, doğa, gençlik, kadın, çocuk, ekoloji ve engellilerin temsiliyetini gözetken, tüm bu konularda refleks sahibi olan bir nitelik arayışımız oldu, olacak. Görev alan hepimizden de beklenti biraz budur.

Gündemi iskalamayan, örgütlü toplum-parti diyalektiğini her şeyin üstünde tutan, 3. yolu teorik ve pratik olarak özümseyen, demokratik yerel yönetimler algısını büyüten, özel savaş yöntemlerine karşı algısı açık, tartışma-eleştiri kültürünü oturtmuş bir yönetime ihtiyaç var HDP'de. Zaten bileşen ve bileşkesi ile böyle bir yapıyız. O anlamda yeni yönetim kademelerinde yer alan yoldaşlarımız nitelik olarak güven veren, bu zor zamanlarda görev alan, topluma karşı sorumluluk bilinci ile hareket eden arkadaşlardır. Tarihi bir süreç sorumluluğunu üstlenmiş olan yönetimimizin başarılı bir dönem geçireceğine inancımız tamdır.

YD: *Altılı ittifaka yaklaşımınız nedir? Kongrede de mevcut ittifaklardan ziyade üçüncü yol vurgusu öne çıktı. Bu bağlamda 7'li ittifaka ve niteliğine dair değerlendirmelerinizi öğrenebilir miyiz?*

Tayip Temel: Öncelikle bizim Millet ve Cumhuriyet ittifakına karşı bakışımız, defalarca söylediğimiz üzere nettir. Millet İttifakı ile çeşitli açılardan ortaklaşabileceğimiz önemli başlıklar var. Bu diskurda temaslarımız, görüşmelerimiz oluyor. Mevcut durumda Cumhuriyet İttifakı ile ortaklaştığımız bir konu yok. Çizdikleri ya da tahayyül ettikleri tabloda kendimizi görmüyoruz.

Bir düzeltme yapmama da, sorunuz vesilesiyle müsaade edin: Biz 7'li masa değiliz, kendimize 7'li masa demiyoruz. Biz Demokrasi İttifakıyız. Bu ittifak; toplumsal ve siyasal muhalefetle, emek, ekoloji, kadın ve gençlik hareketleriyle, cinsiyet kimlikleriyle en geniş birlikteliği kurmanın, halklar ve inançlarla ortak mücadele zemini büyütmeyi adır. Aynı zamanda yurttaşların kendi geleceklerini ve içinde yaşayacakları toplumsal, siyasi ve ekonomik koşulları kendilerinin belirlemelerine imkân veren birlikteliktir. Seçime dönük olmayan, stratejik ve kalıcı bir ittifaktır. Aramızda geleneksel, ideolojik örgütsel farklar tabii ki var. Bu farklar tartışılıyor, kimse siyasal çizgisine rağmen bir şey yapıyor değil. Herkes kendi siyasal çizgisini koruyarak ortaklaştığı yönlerini ön plana çıkarıyor.

Güçlü demokrasi, tarafsız ve bağımsız yargı, kayyım rejimi değil halk iradesi,

Kürt sorununda demokratik çözüm, barışçı dış politika, kadına özgürlük ve eşitlik, ekonomide adalet, kamu yönetiminde liyakat, doğaya saygı, gençler için özgür yaşam ve demokratik anayasa başlıklarında ortaklaşan, bunları amaç edinen bir ittifaktır bizimkisi.

Kongrede demokrasi ittifakına vurgumuz ve yüklediğimiz anlam net olarak ifade edildi.

"3. yol" gündemi ise ülkenin esas gündemlerinden olduğu ve seçim sath-ı mailine girdiğimiz için daha sık adı geçtiğinden kongrede akılda kalan başlıklardan olduğunu düşünüyorum.

Savaş, kriz, kaos ve şiddet olmadan ayakta duramayan bu çürümüş yönetim halinin estirdiği faşizme karşı toplumu savunmayı esas alan 3. yol stratejimiz ile tekçi iktidarın ve ağır faşizm koşullarına karşı direnişin merkezi olmakta ısrarlıyız. Büyük direnerek, büyük mücadele ederek bu karanlığı aydınlatacak, bu gemiyi limana götürecektir toplumsal çoğul hakikat HDP'nin 3. yol stratejisidir. Bunu herkes görecek...

YD: *Abdullah Öcalan ile devletin seçim öncesi bir temas kurma arayışı olur mu? Bildiğiniz gibi AKP'nin seçim öncesinde bu yönlü belli hamleleri oluyor. Bu noktada bizi yeniden bir "çözüm süreci" tartışması bekliyor mu?*

Tayip Temel: Öncelikle net olarak ifade etmek gerekir ki her seçim öncesi bilinçli olarak Sayın Öcalan'ın adını gündemleştirmek, yalan yanlış algılarla bir arada vermek bir mühendislik çalışmasıdır. Öcalan'ın tarihsel rolünü, politik-sosyolojik gücünü kırmaya dönük bir özel savaştır. Bundan ötürü Öcalan şahsında İmralı'nın seçimler sürecinde sürekli gündeme gelmesi kabul edilemez.

Bugün İmralı'da somut olarak iki şey var: Tecrit ve Çözüm... Tecrit konusu varken seçim konuşulamaz, öncelikle tecridi tartışmak ve ona tavır almak gerekiyor. Tecrit var mı yok mu? Bunun cevabı verilmeli öncelikle.

Sn. Öcalan 2019'da şunu dedi:

"Ciddiyetsiz ve spekülasyona açık açıklamalar yapıyorlar. Hep ne aldı ne verdi tartışması yapıyorlar. Herkes bilmelidir: Kimseyi aldatmam ve aldatılmam!" haliyle iktidar sürekli İmralı lafları üzerinden seçim ve görüşme spekülasyonları üzerinden çarpıtma yapmak istiyor. Bir belirsizlik ortamı yaratarak zaman kazanmak ve beklenti oluşturmak istiyor. Bu hileli tavrını dışarıda sürdürürken

içeride tecridi derinleştiriyor. Bunun sebebi de Öcalan'ın onların istediği, talep ettiği ve toplum yararına olmayan durumları reddetmesidir, çözüm için direnmesidir. Tecrit de zaten tam bundan ötürü sürüyor!

Tecrit seçimle doğrudan ilişkili bir konu değildir. Tecridi seçimle ilişkilendirmek, Türkiye'nin sorunlarına dair sandıktan öteye ufku olmayan bir yaklaşım geliştirmektir. Dolayısıyla Sn. Öcalan'ı ve devrede olan tecridi seçimle ilişkilendirmek, Türkiye'nin yapısal ve tarihsel sorunlarına çözüm bulma hususundaki yetersizliğin yansımasıdır.

Yeni çözüm süreci tartışmaları da en çok kafa bulandırılan ve beklentili ruh halinin yaratılarak toplumun aldatıldığı meselelerden biridir. Öncelikle "Çözüm Süreci" nedir, bu tanımlanmalıdır. Çözüm deyince ne anlıyorsunuz? Herkesin tanımı farklı! Haliyle her kesim çözümden anladığını net olarak ifade etmelidir. Çözüm dediğimiz şey kiminle çözülür? Sorun yaşanıyor mu yoksa aktörler dışındaki kesimlerle mi? Meclisin devrede olduğu, şeffaf yürütülen, topluma anlatılan ve desteği talep edilen bir süreçtir bizim anladığımız.

Kimi çevreler Çözüm Süreci denince şöyle bir algı üretiyor: sanki Çözüm Süreci AKP'yle HDP'nin tam bir uyum içinde, birlikte yürüttüğü ve İmralı'da Sayın Öcalan'ın doğrudan dahiliyetinin olduğu bir siyasi ilişkiymiş gibi lanse ediliyor. Biz geçmişte denenmiş "Çözüm Süreci"ne şu anlamı yüküyoruz: o dönem devletin icracısı olan hükümetle muhataplarının mecliste, partiler arasındaki istişarelerde ve en başta da İmralı'da Sayın Öcalan'la yürüttüğü, iki yüz yıllık geçmişi olan ve son kırk yılı silahlı çatışmalar etrafında dönen Kürt sorununa çözüm arayışlarıdır. Bu kapsamda eğer Kürt sorununa çözüm arayışları demokratik ve diyaloga bağlı şekilde sürdürme iradesi gelişirse biz de gerekli katkıyı sunarız. Bu durumun aktörlerden çok, bir arayışla ve irade geliştirmeyle bağlantısını göz önünde bulundurmalıyız.

Ayrıca, önemle hatırlatmak isterim ki Kürt sorununun silah boyutu da var. Meclis çalışmalarının öncesinde çatışmasızlık zemininin sağlanması gerekiyor. Bunun yolu da tecridin kalkmasından ve "İmkân versinler çatışmasızlık zeminini bir hafta ortadan kaldırıyorum" diyen Sn. Öcalan'la diyalog ve görüşmelerin başlamasından geçiyor. Daha önce de bunu net bir şekilde tecrübe ettik. Dolayısıyla çoklu boyutu olan bu meseleye çoklu mekanizmaları aynı anda devreye koyarak yaklaşmak gerekiyor.

DERİNLEŞEN KRİZ, YÜKSELEN HALK HAREKETLERİ: EGEMENLER İÇİN SONUN BAŞLANGICI UZAK DEĞİL!

Dünyanın dört bir yanında bir kez daha meydanları mücadelele coşkusu ve öfkeyle dolduran dünya halkları kararlı ve militan duruşlarıyla ezilen halkların hak alma mücadelesinin yol ve yöntemlerinden birini göstermektedirler. Birçok ülkede sokaklar kendiliğinden, devrimci komünist önderlikten yoksun olarak, kapitalist-emperyalist ve diğer gerici sistemleri ciddi anlamda sarsan halk hareketlerine sahne olmaktadır.

Hollanda'da çiftçilerin, Sri Lanka'da, Gana'da, Makedonya'da, Arnavutluk'ta, Arjantin ve diğer ülkelerde ezilen emekçi halkların sokakları doldurarak mücadele bayrağını yükseltmeleri hükümetleri istifaya davet ediyor. Gerici sistemlerin gerici hükümetleri son refleks olarak çırpınırken daha azgın ve pervasızca halka saldırıyor. Önümüzdeki tablo öfkeli halkların gücünü somut olarak öğretecek niteliktedir. Bu halk hareketlerinin büyük çoğunluğunun önünü açan etmenler son birkaç yıl içinde artan enflasyon, satın alma gücündeki düşüş, gıda ve konut fiyatlarındaki artışlar, paralelinde gelişen işsizlik ve büyüyen yoksulluk olmaktadır. Bu hareketlerin en çarpıcı ve dikkate değer örneklerinden biri Avrupa'nın göbeğinde, Hollanda'da hayati günlerce

felç eden çiftçilerin Hollanda devletine karşı yükselttikleri mücadeledir.

Çiftçiler Traktörlerle ve Saman Balyalarıyla Hükümete Karşı Sokaklarda Barikat Örüyor!

Geçtiğimiz yılın sonbahar aylarında başlayan, Rusya'nın Ukrayna'ya saldırısıyla yoğunlaşan ve derinleşen enerji krizinden en çok etkilenen ülkelerden biri Hollanda'dır. Elektrik ve doğal gaz fiyatlarına yapılan zamlar ciddi tepkilere yol açmakla birlikte Hollanda İstatistik Kurumunun açıkladığı verilere göre mart ayında tüketici fiyatları geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 9,7 artmıştır. Ülkede enflasyon 1976'dan bu yana görülen yüzde 9,8 seviyesinin ardından en yüksek noktaya çıkmış oldu. Aylık bazda enflasyon yüzde 3,6 arttı. AB uyumlu tüketici fiyat artışı aylık yüzde 4,4 olurken yıllık olarak yüzde 11,7 oldu. 2022 sonunda yıllık enflasyonun yüzde 9,2 olacağı tahmin edilmektedir. Son 46 yılın bu en yüksek enflasyon oranı doğasında işçi ve emekçilerin yaşamlarını derinden etkilemektedir.

Son yılların en kitlesel ve etkili eylemlerinden biri olan çiftçi eylemlerinin aslında tek başına azot düzenlemesine karşı olmadığı görülmektedir. Hol-

landalı balıkçıların da çiftçilere destek vermeleri ve bu eylemlerin her geçen gün geniş bir kesim tarafından sahipleniyor olması mevcut sisteme olan tepkileri gözler önüne sererken, toplumsal anlamdaki memnuniyetsizliğin giderek eylemsel bir çizgiye evrildiğini göstermektedir.

"Azot Yasası" Düzenlemesi, Çiftçileri Nasıl Hedeflemektedir?

Son yılların en büyük tartışma konularından biri de iklim krizidir. Egemenler sorunun kaynağı kendilerinin yönettiği talana ve yoğun sömürüye dayalı sistem değilmiş gibi birtakım düzenlemelerle bu sorunu çözebileceklerini iddia etmektedir. Sera gazlarının salınımında endüstriyel ve askeri alanların hemen hiçbir biçimde tartışma konusu yapılmaması ve yapılması halinde de özellikle ABD'nin bu protokolü terk etme tehdidi, ortaya çıkacak protokolün iklim değişikliği ile mücadelede ciddiye alınabilecek hiçbir katkısının bulunmadığını göstermektedir.

İklim krizi ile mücadele iddiasıyla toplanan ancak iklim değişiminde emperyalist-kapitalist sistemin hiçbir asli kusuruna dokunmayan, sadece halkın olanaklarını kısıtlamaya ve onlara bir alternatif sunulmadan, rızala-

rı alınmadan ekonomik gelir sağlayan tarım arazilerinin ellerinden alınmasına dayanan kararlar ile gündeme gelen Davos Küresel İklim Zirvesinde azot salınımının azaltılmasına yönelik bir karar alındı. Sonuç olarak çoklukla çiftçilerden gasp edilmek istenen alanlar sözde iklim krizine çözüm denerek merkezi endüstriyellemeye sunulmaktadır.

Bu karar ile özellikle Hollanda'da, kamuoyunda "Azot Yasası" olarak bilinen düzenleme nedeniyle binlerce çiftçi eylemler yaparak Hollanda Hükümetini sarsmakta ve egemen sınıfları geri adım atmaya zorlamaktadır.

Hollanda hükümeti esasen AB düzenlemelerine uymak için, 2030 yılına kadar, trafikten inşaata birçok sektörün sebep olduğu sera gazı salınımını ve doğaya, biyolojik çeşitliliğe zarar verdiği iddiası ile azot çıktısını yarı yarıya azaltmak istiyor. 2019'da "bu işe bölge bölge bakılmalı" diyen bir mahkeme kararından sonra çeşitli planlar yapılmaya başlanmış, bu uygulama bugünlerde çeşitli yasalar ile uygulanmaya konulmaktadır.

Bu planların en ağır sonucu çiftçilere kesilen fatura olmaktadır. Ülkenin çoğu bölgesinde karbon emisyonunu yüzde 70 hatta bazı bölgelerinde yüz-

de 95 azaltma hedefi konulmuştur. Gübre kullanımı, hayvanların (özellikle büyükbaş hayvanlar) salgıladığı gazların azot çıktısının en büyük sorumlusu olduğunu düşünen hükümet bu kararla pek çok çiftliğin tamamen kapanmasını istemektedir. Bu binlerce insanın işsiz kalması anlamına gelmektedir. Alternatiften yoksun olan çiftçilerin tarım arazilerini ellerinden almayı hedefleyen bu uygulama, başta çiftçiler olmak üzere birçok kesimi Hollanda devletine karşı mücadele bilinci ile harekete geçirmiştir.

Büyük bir tarım ülkesi olan Hollanda, yıllık 90 milyar doların üzerinde tarımsal ihracat yapmaktadır. Bunun yanında büyük bir liman ülkesi olarak yıllık 13,7 milyon ton CO2 (karbondioksit) salınımı ile Avrupa'nın çevreyi en çok kirleten limanı olan Rotterdam Limanı'na sahiptir. Hollanda'nın ihracatında öne çıkan ürünler şunlardır: petrol yağı, telefon, tedavi veya korunma için ilaçlar, elektrikli makine ve cihazlar, tıbbi alet ve cihazlar, otomatik bilgi işlem makineleri, elektronik entegre devreler ile ortopedik cihazlar, protezler, işitme cihazları. Sera gazı salınımını azaltma önlemleri arasında Rotterdam Limanı'nın ve benzer diğer limanların, sanayi alanlarının ve nükleer santrallerin kapatılmasının konu edilmediğini biliyoruz. Binlerce insanı işsiz bırakacak bu uygulamanın Hollanda'nın gerçekten doğayı, iklimi, insanı korumak için yapmadığı apaçık ortada durmaktadır.

Hükümetin aldığı bu karar sonrasında tarım ve hayvancılıkla uğraşan farklı şehirlerdeki çiftçiler, iklim politikalarını protesto etmek için ülkedeki gıda dağıtım merkezleri, posta dağıtım merkezleri, köprüler, limanlar ve havalimanlarına giden otoyolları kapatarak ülke çapında eylemler yaptılar, yapmaya da devam etmekte. Bu eylemler nedeniyle marketlerdeki stoklar tükenmiş ve raflar boş kalmıştır. Hollanda devleti eylemler karşısında çaresiz kalmış, eylemleri bitirmek için saldırılara başlamıştır. Eylem yapılacak yerlere öncesinden zırhlı araçlarla yığınak yapan polis, traktörlerin otobana girmesini yasaklamış, bu yolla eylemlerin gerçekleşmesini engellemeye çalışmıştır. Buna rağmen eylemlerini kararlılıkla sürdüren çiftçilerin traktörlerine polisin yer yer ateş açtığı söylenmektedir. Mücadele sürerken polisin bir çiftçiye silah çekmesi, halkın mücadelesine karşılık Hollanda devletinin ne kadar aciz kaldığının bir göstergesidir. Hükümet yetkilileri çiftçilerin havaalanına yönelmelerini durumunda orduyu devreye sokacaklarını açıklamıştır. Bu so-

mut karşılığı olabilecek bir tehdittir. Emperyalist-kapitalist sistemin zorda kaldığı ve çaresizleştiği durumlarda bu yönlü saldırılara da girişebileceği aşikardır.

Dipten Gelen Dalga, Egemenleri Titretmeye Devam Ediyor!

Dünya genelinde Kovid 19 pandemisi ve emperyalistler arası çelişkilerin alabildiğine keskinleşmesi ile birlikte derinleşen bir ekonomik kriz girdabı söz konusudur. Bu krizin yakın gelecekte de derinleşerek süreceği egemen sınıfların kendilerinin dahi reddedemediği bir öngörüdür. Emperyalistler arasındaki çelişkilerin giderek yoğunlaşmasının esaslı sebeplerinden biri de bu kriz sürecinin emperyalist sisteme birçok alanda yeniden yapılanmayı dayatması ve kaçınılmaz olarak gündemleşen pazar çekişmesidir.

Avrupa'nın birçok ülkesinde son 20-30 yılın en yüksek enflasyon ve işsizlik oranları dikkatleri çekmektedir. Önümüzdeki süreçlerde bu durumun birçok ülkede yeni gelişecek halk hareketlerine yol açacağı ileri sürülmektedir. Bu anlamıyla Hollanda'da çiftçilerin, Fransa'da "Sarı Yeleklilerin", Arnavutluk'ta yoksul halkın geliştirdiği sokak hareketleri ve mücadele pratiği son derecede önemlidir. Diğer yandan yarı-sömürge yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıdaki ülkelerde gelişen halk hareketleri de ciddi bir etki yaratmaktadır. Sri Lanka, Gana, Arjantin örnekleri, bu ve buna benzer halk hareketlerinin diğer ülkelerde de gelişeceğinin sinyallerini vermektedir. Çünkü bu ülkelerde ekonomik krizin etkisi kapitalist sistemlerde yaşananndan çok daha yoğun ve yıkıcı olmaktadır. Yoksul olan halk kitleleri, artan sömürü ve baskıya maruz bırakılarak, yaşam ve geçim garantisinden daha fazla yoksun oldukları bir dönemden geçmektedir. Bu durum mevcut sistemlere yönelik tepkiyi artırmaktadır.

Dünya halklarının gerici egemen sınıflara karşı mücadelesinde ciddi olanakların oluşmakta olduğu bir süreçteyiz. Ekonomik olarak yoksullaşan ama giderek sisteme karşı öfkesi artan dünya halklarının, sınıf düşmanlarına karşı doğru bir kulvarda, devrimci ve komünistlerin önderliğinde atacağı her adım, yeni bir devrimler dönemini doğuracaktır. Çürümüş düzenlerin bataklığından çıkmak için yol açmak gereken bir süreçteyiz. Yolu açmak için öğrenmeye ve değişmeye ağırlık verelim.

Çiftçilerin Ekonomik Krize ve Hükümet Politikalarına Karşı Başlattığı Eylemler Sürüyor

HABER MERKEZİ- Dünya genelinde çiftçilerin hükümet politikalarına karşı başlattıkları eylemler devam ediyor. Son süreçte Hollanda'da başlayan çiftçi eylemleri dünyanın çoğu bölgesine yayıldı. Kimi ülkelerdeki çiftçiler hükümet politikalarını protesto etmek için yollara döküldü kimileri de Hollanda'daki çiftçilerin haklı taleplerine destek vermek için yolları kapattı. Almanya, İspanya, İtalya, Arjantin, Avustralya ve Kanada'da çiftçiler traktörleriyle yol kapattı.

Hollanda'da hükümetin 'azot emisyonunu azaltma' kapsamında çiftçilerin işletmelerinin kapatılabileceğini açıklamasının ardından çiftçiler Doğa ve Azot Bakanının evinin önüne gübre bırakarak protesto etmeye başladı. Çiftçiler her gün traktörleriyle yolları kapatmaya devam etti. Devam eden eylemlerde Hollanda polisi 17 yaşındaki bir çiftçinin traktörüne ateş açtı. Gelen tepkiler üzerine polis 'uyarı amaçlı' ateş açıldığını doğruladı.

Panama'da Yakıt ve Gıda Fiyatlarının Yükselmesi Protesto Edildi

HABER MERKEZİ- Dünya genelinde yoksulluk, ekonomik kriz ve artan yaşam maliyetlerine karşı eylemler dört bir yandan devam ediyor. Panama'da ocak ayından bu yana gıda fiyatları ve akaryakıt fiyatlarındaki yüzde 47 artış oranına karşı yapılan eylemlere binlerce kişi katıldı. Eylemler temmuz ayının başından beri devam ediyor.

Ülkenin karşı karşıya olduğu ağır ekonomik, siyasi ve sosyal krizlere yönelik 32 talepten oluşan bir liste hükümete sunuldu. Talepler arasında akaryakıt ve temel gıda fiyatlarının sabit tutulması, maaş ve emekli maaşlarında genel bir artış, ilaç fiyatlarının sabitlenmesi ve arz eksikliğinin giderilmesi, kamu eğitim ve sağlık sektörlerine daha fazla bütçe verilmesi, eğitim ve sağlık sektörlerinde

Almanya'da da çiftçiler Hollandalı çiftçilere destek olmak için sınır bölgesine doğru konvoylar halinde traktörleriyle geldi. Kanada'da aynı şekilde çiftçiler konvoy halinde yolu kapatmaya başladı. Halk tarafından da Hollandalı çiftçilerle dayanışma yürüyüşü yapıldı. Polonya'da halk Hollandalı çiftçilerin haklı eylemine destek vermek için yürüyüş düzenledi.

Aynı şekilde İtalya'da da çiftçiler hükümet politikaları ve krize karşı yollara döküldü. 'Köle değil, çiftçiyiz', 'Artık geçinmiyoruz' diyen çiftçiler artan hammadde ve gıda fiyatlarını protesto etti.

Arjantin'de ekonomik kriz, enflasyon ve IMF kredi anlaşmasına karşı çıkan çiftçiler yol kapatma eylemi yaptı. Arjantin'de kriz ve yaşam pahalılığına karşı halk tarafından da kitlesel eylemler yapıldı.

Avustralya, İspanya ve Hindistan'da çiftçiler hükümet politikalarına karşı eyleme geçti.

Çiftçilerin dalga dalga yayılan bu eylemi hükümet politikalarının başarısız olduğunu, dünya genelinde halkların hoşnutsuzluğunun arttığını gözler önüne seriyor.

daha iyi çalışma koşullarının sağlanması yer alıyor. Okulların, hastanelerin, yolların ve diğer kamu altyapısının onarımı, yolsuzlukla mücadele, ABD-Panama askeri üssünün reddedilmesi, yerli toplulukları destekleme ve özerkliklerine saygı gösterilmesini sağlama politikaları da talepler arasında.

Hükümetle yapılan müzakerenin ardından Panama Devlet Başkanı Laurentino Cortizo benzin fiyatlarında indirimle gidildiğini duyurdu. Ancak halk benzin fiyatlarının düşürülmesinin yeterli olmadığını ve daha geniş bir önlem alınana kadar sokaklara çıkmaya devam edeceklerini söyledi.

Binlerce kişi sokaklara döküldü ve otoyollar kapatılarak trafik akışı engellendi.

Devrimin Öğrencileri İçin Koşulların Mücadele İçin

Kitlelerin dünyanın birçok ülkesinde ayaklanmalarla siyaset sahnelerini işgal etmeye başlaması rüzgarın ezilenlerden yana döndüğüne dair fikirleri güçlendirdi. Hiç kuşku yok ki bu ayaklanmalar, hükümet karşıtı bu büyük eylemler egemen sınıfların, hatta emperyalist finans merkezlerinin odağında yer aldıkları gerçekten büyük bir krizin yansımalarıdır. ABD’de, Avrupa Birliği ülkelerinde, İngiltere’de, Çin’de ekonomik düzlemde yaşananlar yarı sömürge ve yarı feodal ülkelerde büyük kitlesel patlamalar, derin siyasi krizler olarak yansıma buluyor. Buralardaki büyük olayların, mevcut siyasi “şahsiyetleri” ülkeden kaçmaya zorlayan kitlesel öfkenin gerisinde tam bir dönüşüm, değişim isteğinin olduğunu inkâr etmek artık olanaksızdır. Genel sistemin ciddi bir bozulmayla yüz yüze olduğu nasıl inkâr edilemiyorsa gelecek umudunu halihazırda yönetenlere bırakma eğilimi de artık inkâr edilemez durumdadır. Ne var ki bu bir gerçeklik de olsa salt bundan ötürü kurtuluş için umutlanmak bir komünist bakış açısı olamaz. Bir komünist sadece gerçeklik eğer doğru bir siyasetin elinde ise gelecek için umutlu olabileceğini bilir. Elbette siyasetin doğru bir elde olmasıyla sürecin temel unsuru haline gelmekte olan sözünü ettiğimiz kitlesel öfkenin ilişkili olduğu gerçeğini unutmadan bunu ileri sürdüğümüz ihmal edilmemelidir. Çağımızın temel karakteri olarak yönetilmek istememe tavrının bir esas tavır olduğunu asla göz ardı etmemek gerektiğini de buna eklemeliyiz.

Mevcut krizin aşılabileceğine yönelik görüşlerin bir dönemde hayli revaçta olduğunu takip edenler bilir. Bu görüşlerin terk edildiğini ileri sürmek iddia sahiplerinin kimliğinden bihaber olmaktır. Onlar bu iddiayı güncelleyerek tekrar etmektedirler ve edeceklerdir. Bu iddia önceleri bilişim alanındaki gelişmelerle bağlar kurularak, bilgi ekonomisinin hâkimiyeti ile açıklanmaktaydı. Gelir dağılımındaki eşitsizliğin bu ekonominin içerdiği olanaklar ile azalacağı, böylece talep yetersizliğinin ve finansal istikrarsızlığın da giderileceği öngörülüyordu. Kapitalizmin “ihtiyaç duyduğu” yeni fikirleri mutlaka üreteceği anlayışına dayanan bu görüşlerin sözü geçen “üstün” gelişmeler karşısında hükümsüz kaldığı ortadadır. Bugünlerde duyduğumuz çözüm ise kapsamlı bir yıkım eşliğinde yeni bir “kapitalist”

düzenin inşa edileceğidir. Tabii yıkım dendiğinde kitlelerin kabaran ve yer yer de patlayan öfkesi de kastedilmiş oluyor. Şöyle de söylenebilir: karşı karşıya olduğumuz yeni “devrim dalgası” sonuçta egemen kapitalizmin biçimlendirdiği yeni sürecin ana unsurlarından biridir. Bunları da nihayet bir avuç üstün beyin tasarlamıştır...

Bu gibi görüşlerin birçok kez tartışıldığı, gündeme geldiği, savunulduğu bilinir. Hatta Marksizmin içinden de “kriz çözümlerini” içeren iddialar dile gelmiştir. Kautsky’nin Ultra Emperyalizm teorisi böyle bir çözümü içeriyordu. Kapitalizmin dünya çapında gelişmesini sağlayacak emperyalizm, ileri bir aşamasında yerini zorunlu olarak sosyalizme, tabii ki uluslararası düzeyde inşa edilecek bir sosyalizme bırakacaktır. Bu iddia sadece burjuva demokratik devrimlerin proletarya önderliğinde gerçekleştirilmesi ve durmaksızın sosyalizme yönelmek anlayışını reddetmekle kalmıyor, bununla birlikte hatta bundan daha da uç biçimde emperyalizme karşı mücadeleyi salt ekonomik temelde bir mücadeleye indirgeyerek doğrudan sosyalist devrim mücadelelerini olumsuzlamayı içeriyordu. “Dönek Kautsky” adlandırılmasıyla Lenin belirttiğimiz sonuçları da açıklayarak onun emperyalizme hizmet eden bir anlayışla hareket etmeye başladığını ileri sürmüştü. Söz konusu iddiaların genel niteliklerini kavramak bakımından Lenin’in hem “Emperyalizm” adlı eseri hem de “Dönek Kautsky” adlı eseri önemli derecede yardımcı olacak niteliktedir. Günümüzü anlamak bakımından da bu eserler temel önemde olmayı sürdürmektedir.

Günümüzü Lenin’in yaşadığı dönemden ayırt etmek birçok bakımdan tabii ki mümkündür. Ne var ki üretim biçimi ve bu üretim biçiminin ürünü olan sınıf mücadelelerinin niteliği, gelişim olanakları ve olası sonuçları bakımından değişen hiçbir şey yoktur. “Neoliberal” ön adıyla yeni bir kapitalizmden söz edilir görünse de aslında içinde olduğumuz koşullar merkezîyetçiliğin veya merkezîyetçiliği dayatan tüm koşulların ağırlaştığı bir dönem olarak ilk dönem kapitalizminin çok ötesinde tekeldir ve daha da tekeli davranmaya güdümlüdür. Yakın zamanda denetimli, kontrollü, planlı, tam merkezîyetçi, hatta mülksüzleşmeci kapitalizmden söz edilse şaşırılmayacaktır. “Liberalizmle” taban tabana zıt argümanların zorunlu bir

ihtiyaç olarak kapitalizm zemininde savunulması geçmişte olduğu gibi, hatta bugün daha fazla mümkündür. Çünkü “neoliberal ekonomi iflas etmektedir.”

Arasında Parçalanmamak İçin O Dışları Sökmek Gerek

Bu “neoliberal” adla tüm dünya ülkelerine dayatılan ekonomi politikaları sermayenin önündeki tüm engelleri kaldırmakla, metalaşmayı tüm alanlara en meşru hallerde kabul ettirmekle her ülkeye, her zihne, insanlar arasındaki her ilişkiye egemen hale getirildi. Bunun planlı bir uygulama olduğu yanılığına düşülmemelidir. Bu kapitalist sermayenin gelişmesinin kaçınılmaz sonucudur, dolayısıyla olmak zorundadır. Sıkça karşılaştığımız patron, şirket, hükümet hatta devlet suçlamaları bu sistem olgusunu küçümseyen, göremeyen ya da görünmez kılan türden suçlamalardır. Kuşkusuz tüm bu yapılar insanlığın kurtuluşunu koşullamakla, yani kurtuluşu gerektirecek biçimde esareti korumakla ilgili suçlar işlemekteler. Ancak bunların bu suçu işlemek zorunda olduğunu da bilmeliyiz. Zaten yukarıda değindiğimiz “çözüm” beklentilerinin temel “yanılığısı” ya da manipülasyonu da burada başlıyor. İlgili suçları üretim tarzının sonuçları olarak kavramadıkça bu üretim tarzının devamı olmaktan ibaret bölüşüm veya gelir dağılımında eşitsizlik, yoksulluk, işsizlik, sömürünün dizginsiz yükselişi, ülkelerin talanı, savaşlar vb. asla kavranamaz ve kavranamayan da alt edilemez.

İçinde olduğumuz koşullar kapitalist üretim tarzının nihai olarak varacağı sonuçların verilerini taşıyor. Daha şimdiden, değindiğimiz tüm “suçlar” artmış olmakla kesinlikle çözüm değil; ama sadece “suç” üreten bir mekanizmanın içinde olduğumuz kesindir. En gelişmiş ülkelerde de ekonomi istikrarsızlık göstererek bozulmuştur. ABD Merkez Bankası kimliği ile FED faiz artırarak enflasyonu dizginlemek istemekle beraber bunun yol açtığı ekonomik durgunlukla ilgili açmaz yaşamaktadır. Sadece kendi ülkesinde değil, ABD bu politikayla diğer ülkelerin dolara olan bağımlılıkları nedeniyle onların da koşullarını aleyhe olacak biçimde zorlamaktadır. Bunun hemen

tüm dünyada ve üretimin tüm alanlarında ciddi kırılmalara, dağılmalara yol açacağı şimdiden dillendirilmektedir. Doların diğer tüm para birimleri karşısında değerlenmesi, dolar aynı zamanda rezerv para olduğu için dünya ekonomisinde, ticaretle, devletler arası borç ilişkisinde, şirket ödemelerinde tıkanmaların habercisi niteliğindedir. Bunun üretime, dolayısıyla işçi sınıflarına, başka tüm ücretlilere ve dolayısıyla toplumların bütününe yansımaması olanaksızdır. Birçok devlet ve hatta şirket bu tehdidin altında, hükümetler de aynı sürecin hem parçası hem de sonucu olarak “politik çıkmaz” içinde debelenmekte.

Kapitalizmin sonuç olarak sürekli büyüme, üretimin yeniden ve daha geniş biçimde gerçekleşmesi zorunluluğu onun özel mülkiyetçilik karakterinin sınırlamalarıyla çatışmalıdır. Günümüzde daha yoğun olarak üretimin dışında biriken sermaye esas olarak ranta dayalı bir büyüme içindedir. Bu onun çürümüş bir ekonomi olduğunun göstergesidir. Bunun bizim gibi ülkelerdeki feodal yapıyla kurduğu ilişki onu tasfiye etmek üzerine değil, onunla ranta dayalı büyümenin koşullarını sürdürmek üzerinedir. Bu nedenle egemen kapitalist sistem buralardaki en geri üretim ilişkileri ve toplumsal yapılarla esasen çatışmamaktadır. Sanayileşmenin ilk dönemlerindeki üretken sermayenin ranta dayalı feodal yapıları tasfiye etmesi ile emperyalizm dönemindeki tam aksi ilişki çoğunlukla ihmal edilen önemli bir konudur. Marksizmin

...r Mükemmel Derecede Olgundur: ...de Öğrenelim!

Leninizme ve Maoizme doğru gelişmesinde emperyalizmin henüz burjuva devrimini gerçekleştirememiş ülkelerdeki gelişimi, yayılımı belirleyici alanlardan biridir.

Kriz Koşullarında Komünistlerin Görevleri Açığıdır

Emperyalizm şartlarında bu ülkelerdeki kitle hareketlerinin nedenleri ve kitlelerin talepleri, ihtiyaçları, eğilimleri bize burjuva demokratik devriminin görevlerinin güncel olduğunu her defasında kanıtlamaktadır. Egemen kapitalist sistem, yani emperyalizm bu görevlerin tamamlanması bakımından esas olarak gerici bir rol oynamıştır ve halen oynamaktadır. Bu

ilişkilerini deşifre ediyor. Bunların asalak birer kan emici olmakla birlikte ülkelerdeki en gerici yapılara ve en geri üretim ilişkilerinden türeyen rantın bölüşümüne dayandıkları görülmektedir. Bu zümrelerin emperyalist devletlerle, bunların hizmet ettiği tekellerle ilişkileri birçok kez açığa çıktı. Karşımızdaki yapının ne derecede güçlü, isyanlara hazırlıklı, vahşi olduğunu elbette unutmuyoruz; ama bundan da çok bu yapının çürümüşlüğüne görmeliyiz. Dünyayı sarmakta olan kriz koşulları bu çürümüşlüğü boyutunu göstermektedir ve önümüzdeki yıllar ve hatta aylar bu çürümüşlüğü isyanlara dayanamayacağına da gösterecektir.

Krizi koşullayan şartlar uzun zamandır olgunlaşmış durumda. Üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin finansal bollaşmayla en ileri seviyeye ulaşması günümüzün toplumsal sorunlarının temelidir. Enflasyon gelişmiş ülkeler de dahil olmak üzere tüm ülkelerde artmaya devam ediyor. Faiz artırmakla önlem alınmak istense de bu artırımların yeterli olmadığı, hem gerçekleşen hem de beklenen enflasyonun yüksek çıktığı görülüyor. Önümüzdeki yıllar ekonomide durgunluğun egemen olduğu, dolayısıyla işsizliğin, yoksullaşmanın, egemenler için özellikle "rıza üretmemeye" koşullarının olgunlaştığı yıllar olacaktır. Emperyalist sistemin sözcüleri yüksek seyreden enflasyonun

ekonomik sistem için kabul edilemez olduğunu ifade ediyorlar. Bunu ezilenlerin karşı karşıya oldukları işsizlik veya yoksulluk bakımından değil, sistemin sürdürülemez oluşu bakımından ifade ettiklerini unutmamak gerekir.

Tüm sistem özel mülkiyetçi yapının sınırlarının zorlanması, görece hırpalanmasını, kitlelerce düşman görülmesini sağlayacak çalkantıların eşliğindedir. Yaşamakta olanlar; bunun devasa bir sistem içinde, devletler, şirketler, ordular ve nihayet toplumlar somutunda gerçekleşmesidir. Sermaye daha yoğun bir birikimle yeniden üretilemez duruma geldiğinde görülebilecek tüm sıkışmalar günümüzde gerçekleşmektedir. Özellikle yarı feodal ve yarı sömürge ülkelerde gördüğümüz isyanlar ve direnişler aslında dünya çapında egemenlik kur-

muş sermayenin asalak karakterinin neden olduğu sonuçlardır.

Bu gelişmeleri hem anlamak hem de meydana gelen koşulları toplumsal kurtuluşun olanakları bakımından değerlendirmek önümüzdeki sürecin nasıl şekilleneceğini belirleyecek tartışmaların konusu olacaktır.

Hemen belirtelim ki bu koşullar her bir ülkede özgün olacaktır ve kuşkusuz bu da birbirinin aynı olmayan taktikleri, dolayısıyla mücadeleleri ve çeşitli örgütlenmeleri gündeme getirecektir. Ne var ki bu her zaman böyleydi ve böyle olduğu halde komünistler daima ortak özelliklere dikkat çekmişlerdir. Çin devriminin, Sovyet devriminin derslerinden öğrendiği gerçeğini kimse reddedemez. İki farklı devrim süreci olmakla birlikte bu iki devrim komünist partilerinin önderliğinde ve ortak birçok mücadele ve örgütlenme biçimi ile gerçekleşti. Dolayısıyla komünistler bütün ülkelerdeki devrim süreçlerinin farklılıklar kadar benzerlikler de taşıdığını savunurlar. Bunun önemi şudur: bu uluslararası düzlemde geçerli strateji ve genel taktiklerin, ilkelerin sıkı savunucusu olmayı, bu alandaki her türden bozulmaya, sapmaya karşı uyanık kalmayı sağlar. Bu nedenle Marks'tan Mao'ya gelişim göstermiş MLM biliminin henüz değişmemiş ve savunulması ve kılavuz edilmesi zorunlu ilkelerini anlatmaya, anlamaya ısrarla devam ediyoruz.

Önceki sayılarda komünist partisinin devrimdeki özel rolüne, komünist kitle çizgisinin kimi ayrıntılarına ve birlik anlayışımızın temel karakterine yönelik açıklamalarda bulunduk. Bunları yazmakla anlamış, sorunlarımızı gidermiş olmuyoruz elbette. Bunları belki defalarca konu ettik, tartıştık, dile getirdik. Tekrar etmekten çekinmeden bunları anlatmaya devam edeceğiz. Buna karşın şunu da vurgulamalıyız: devrim her zaman öznelerinden fedakâr, bilgili, öğrenen ve dolayısıyla devrim için değişen güçlü iradeler olmasını ister. Basit hataları sıklıkla tekrarlamak veya sürdürmek bu bakımdan rahatsız edici olmalıdır. Hataların basitliği ve yoğunluğu devrimin gereklerinin karşılıksız kaldığını gösterir. Tüm dünyada halklar patlak veren ekonomik ve siyasi krizlere karşı gerçek bir devrimci arayış içine girmişken basit hataları sürdürmek, yanlış ve sonuçsuz tartışmalarla zaman yitirmek, devrim için örgütlen-

mek niyetinden uzaklaşmak işçi sınıfının tarihsel mücadelesine karşı suç işlemek anlamına gelir. Aksine, koşullar devrimin öznelerini somut olarak sömünlere, talan edenlere, geçmişten gelen ve geleceğin önünde karanlık bir duvar gibi dikilen tüm gerici unsurlara karşı örgütlenmeye, halkların mücadelesini anlayarak onlar için zorunlu olan önderlik görevini yerine getirmeye çağırıyor.

Daha önce vurguladığımız ve birçok kez tekrarladığımız gibi bunun birincil koşulu işçi sınıfının tarihsel bilincine sahip olmak, kapitalist üretim tarzının kaynağı olan artı değeri üreten işçi sınıfının kurtuluşuna kendini adamaktır. Sınıfsız topluma doğru ilerleyecek bu kurtuluş mücadelesi içinde olduğumuz zorlu sürecin doğru kavranmasında ve devrimci bir bilinçle yönetilmesinde belirleyicidir. İşçi sınıfı içinde örgütlenmek gerektiğini, bunun zorunluluğunu özellikle bu nedenle vurguluyoruz. Devrimimizin ancak bu bilinçle sosyalizme ve komünizme doğru ilerleyebileceğini, aksi halde devrimin yarı yolda kalacağını kesinlikle unutmamalıyız. Esas olan her zaman budur.

Öncülük görevinin somutlaştığı yerde ve zamanda disiplinli bir şekilde, örgütlü tavrın bir gereği olarak genel siyasi çizgiyi, bunun için belirlenmiş görevleri ihmal etmemeye, aynı çizginin ve aynı içeriğe sahip görevlerin devrimin, sosyalizmin kazanılması için yükümlülüğümüz olduğunu bilmeliyiz. Gerçek bir komünist partisinin inşası için, temelleri atılmış ve görece uzun bir geçmişe, dolayısıyla birikime sahip komünist partisinin başarısı için onun her bir parçası fedakâr, bilgili, disiplinli, örgüt bilincine sahip olmakla birlikte öğrenen olmayı da bilmelidir. Hatalarını tekrarlayan her bir parça, hataları sürdüren bir örgütlenmeye de neden olacaktır. İçinde olduğumuz koşullar ve yakın gelecek, kitlelerin karşı karşıya olduğu zorluklar ve devasa sorumluluklar buna tahammül göstermemizin olanaksız olduğunu göstermektedir.

Disiplinden ödün vermeden, fedakâr, bilgili ve öğrenmekte tutkulu devrimciler olmak günümüzün temel görevidir. Kitlelerin içinde bulunduğu koşulları işçi sınıfının bakış açısından incelemek ve yorumlamak bunun için yegâne yoldur.

nedenler burjuva demokratik devrimin görevlerini tamamlamak feodal kalıntılara karşı olmak kadar ve hatta daha çok emperyalizme karşı mücadeleye olanaklıdır.

Her büyük kriz koşullarında tanık olduklarımız "geri kalmış" ya da "gelişmekte olan" veya "çevre" denen ülkelerin bağımlılık ilişkilerinin bunların üretken bir sermaye yapısından tamamen uzaklaştıklarını göstermektedir. Komprador olmakla birlikte bürokratik bir karakter gösteren buralardaki egemen sınıflar kendi ayakları üzerinde durmaktan tamamen uzaklar. Kitlelerin beliren ihtiyaçları ve talepleri bize burjuva demokratik devrimlerdeki görevleri hatırlatmaktadır. Devletin buralardaki işlevi esas olarak rantın dağılımını gerçekleştirmektir. Hemen her ülkede isyanlar devleti yöneten belli zümrelerin

İHTİYACIN ÜRÜNÜ OLARAK GİYİNMEK

Giyinmek deyince aklımıza gelen ilk şey insanın dış etkenlerden; soğuktan, sıcaktan, yırtıcı ve delici şeylerden korunmasıdır çoğunlukla. İnsanın korunmak için geliştirdiği ilk giysiler günümüze kadar korunamadıkları için insanların ne zaman çıplak dolaşmaya son verip giyindiklerini tam olarak bilemiyoruz. Bununla birlikte bilimsel araştırmalara göre giyinme ihtiyacı 170 bin yıl öncesine dayanmaktadır. Dış etkenlerden korunmak için ihtiyaç duyulan giysi insanların yaşadığı koşulların etkisinden bağımsız olmayan kimliğin, kültürün, inancın zaman içindeki gelişmesinin yansımalarını göstermiştir. Giyilen kıyafetler dönemlerin özellikleri hakkında birçok mesaj verir. Toplumlar hakkında önemli ve önemli oranda doğrudan bilgiler edinmemiz bu giysiler yoluyla da mümkün olmaktadır. Kişinin yaşam tarzı, yaşı, medeni durumu, sosyal kökeni, ekonomik durumu, moda anlayışı, sosyal statüsü, dini ve felsefi düşüncesi veya siyasi tercihi hakkında bilgilenmek için giysileri önemli bir kaynaktır.

İlk olarak zorunlu bir ihtiyacın ürü-

nü olan giysi zaman içinde estetik ve sanatsal olarak da ciddi bir gelişim göstermiştir. Başlarda insan bedenini korumak amacıyla kullanılan giysi zamanla kişinin bedenine göre, isteğine uygun olan renkte, moda göre ve kişinin kendisine yakıştırdığı biçimde şekillenir oldu. Bir dönem klanların, cemaatlerin, aşiretlerin, özetle farklı toplumsal kesimlerin ayırt edilmesini sağlayan giysiler zamanla bireyin tercihlerinin somutlaşmasına olanak verecek şekilde çeşitlendi.

İnsan yaşamında önemli bir yer tutan giyinme özgürlüğü, insan haklarını koruyan uluslararası ve bölgesel sözleşmelerde yer almamaktadır. Bu konuya dair bir düzenleme bulunmamaktadır. Birleşmiş Milletler kapsamında yer alan İnsan Hakları Evrensel Beyanname, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve daha birçok uluslararası sözleşmede giyinme özgürlüğü koruma altına alınmamıştır. Amerikan Yüksek Mahkemesinde ise kıyafet özgürlüğüne değinilmesine rağmen anayasada açıkça düzenlenmesine gerek görülmediği tespiti yapılmıştır. Türkiye'de ise 1982 Anayasasında kıyafete ilişkin herhangi bir hüküm bulunmamaktadır.

KADININ GİYİNME ÖZGÜRLÜĞÜ

İnsanın toplumsal yaşamdaki konumu, üretim ilişkileri içindeki konumu ile belirlenir. Kadının konumunu belirleyen de budur. Dolayısıyla hakların sınırlarını da belirleyen üretimdeki konumdur. Bu kapsamda kadınların giyinme özgürlüğü hakkını incelerken ve bu hakkın kullanımı sırasında karşılaştıkları sorunları tanımlarken bunu ihmal edemeyiz. Kadınların ne giyeceğine özgürce karar vermeleri toplumsal yapının niteliğini ele veren bir özelliktir. Geleneksel kadın tipine uymayan tarzların baskıya uğraması, kadının giyiminde de yaşanmakta, kadın cinsel kimliğine göre belirlenen belli değer yargılarına uymak zorunda bırakılmaktadır.

Kadını ikinci cins olarak gören ve tarihsel gelişmelere koşut olarak ama esas olarak da mücadele ile edindiği hakları engellemek için direnen erkek egemen zihniyet, giyinme hakkında da aynı rolü oynamaktadır. Egemen ideolojilerle belirlenen toplumsal rollere uygun olarak biçimlenen giyim tarzı erkek egemen toplumda kadının seçim alanını olabildiğince daraltmaktadır. Oysa başta da belirttiğimiz gibi giyim başlangıçta, belli

nesnel şartlara, coğrafi ve kültürel gerekliliklere göre şekillenmiştir.

Yüzyıllardır kadın, kocasının ya da babasının, aile büyüklerinin, aile içinde özellikle erkeklerin izin verdiği ölçüde "namusuna" laf ettirmeyecek biçimde giyinmeye maruzdur. Kadının ne giyeceğine, nasıl giyineceğine, kıyafetinin hangi renkte olacağına karar veren özellikle erkek birileri hep olmuştur. Çeşitli toplumlarda kadının nasıl giyinmesi gerektiğine dair sözler vardır. Bu sözlerin çoğunluğunda özde "cinsel cazibe" sadece kadına mal edilip vücudunun neredeyse tamamı kapatılarak erkeğin tahrik olması önlenir, böylece kadın da namusunu korumuş olur. Toplumsal baskılar nedeni ile hemen her kadın, ne giyeceğine kendi özgür iradesi ile karar veremez. Kadın genellikle sokakta başına gelebileceklerden ailesinin vereceği tepkiye kadar ölçer biçer ve ona göre giyinir.

Değişiklik göstermekle beraber giyinmek kadın için dünyanın her yerinde özgürce gelişmemektedir. 2017'de yapılan Birleşik Devletler Kongresi'nde, kongreye ait yönetmelikte kongrede çalışan kadınların

ve kadın gazetecilerin kolsuz giyinmeleri yasaklanmıştı. Bir kadın gazeteci kollarının çok açık olduğu gerekçeyle “uygunsuz” bulunup kongreye alınmamıştı. Aynı yıl içinde ABD Başkanı Trump Beyaz Saray’daki bir kadın personele “kadın gibi giyinmesi” ikazında bulunmuştu. Çin’de bir üniversitenin öğretim yılı açılışında kaleme alınan bir kılavuzda kadın öğrencilerin cinsel arzu uyandırmamak için dekolte giyinmemeleri talimatı verilirken “baştan çıkarıcı” kıyafetler giyinirlerse başlarına gelecek taciz ve saldırıların sorumluluğunun kadınlara ait olacağı belirtilmiştir. Yine Hindistan’ın kuzeyinde bulunan Uttarakhhand Eyalet Başkanı yırtık pantolon giyen kadınlara “ahlaksız” demiş ve kadınların sert tepkisini almıştır. Bu örnekler sosyal, kültürel ve ekonomik olarak farklılık taşıyan ülkelerde yaşanmış olsa da erkek egemen devlet yapısının kadın bedenini bir meta olarak görmekte olduğunu ve kadın bedenini kontrol altına almak için de kısıtlama yöntemine başvurduğunu göstermektedir.

Kadının nerede, nasıl giyineceğine onun karar veremeyeceğini ileri süren de açık giyinen kadının başına gelecek olan taciz ve cinsel saldırıdan kadını sorumlu tutan da “benimsemiği biçimde” giyinen kadınlara söylenen de aynı zihniyetten beslenmektedir. Bu zihniyet erkek egemen zihniyettir ve buna göre kadın cinsel bir objedir: dolayısıyla erkeğin tahrik olmaması için kadın bedenlerini

kapatılmalıdır. Sadece o istediğinde açılmalıdır!

TOPLUMSAL YAPI TARAFINDAN GİYİNDİRİLEN KADIN

Yarı feodal yapıya sahip olan ülkemizde kadının toplumsal cinsiyet rolü daha da çetrefilli bir durum almaktadır. Kadın feodal yapının cinsiyetçi taşları altında, gelişmiş kapitalist ülkelerdekine göre daha katmerli bir şekilde ezilmektedir.

Egemen sınıfların devlet aracılığıyla egemenliğini sürdürmek üzere ürettiği tüm argümanların en başında ezilen cinsiyetin tahakküm altına alınmasını hedeflemektedir. Bunu yaparken en gerici politikaları ile kadını hedef göstermektedir. Kadının giyinme özgürlüğü hakkını elinden alırken de aynı politikalara başvurmaktadır. İktidarlar tarafından kadın bir tuval gibi görülmektedir. Kadına giydirilmek istenenler onlardan bağımsız hazırlanıp, bir kalıp olarak ona dayatılmaktadır. Bizim gibi ülkelerde kadın kıyafetlerinin tacize, tecavüze daha çok konu olduğunu ve tacizci erkeklerin de savunmalarında kendilerini buradan aklamaya çalıştığını biliyoruz. Feodal kalıntıların kadının üzerinde kurduğu hegemonya, kadının yaşamını her bakımdan sınırlandırır ve onun kendisini ikinci cins olarak konumlandırmasına neden olur. Kıyafeti hakkında kendi kararlarını veremeyen kadının durumu bu konuma boyun eğmesinden kaynak-

lanır. Bu boyun eğişin elbette türlü biçimleri vardır. Örneğin toplumsal baskı ile yaşamını şekillendirmek zorunda kalan kadınlar için giyim çoğu zaman kendisini güvende hissedeceği kıyafet biçimlerini seçmektedir. “Kararını” ona dayatılan konumdan hareketle vermesi de bu konuma boyun eğmenin bir biçimidir ya da çevresinin benimseyeceği kıyafetleri “seçmesi” de aynı konumuyla alakalıdır.

Kadın giyimini kendi siyasal çıkarları doğrultusunda şekillendiren iktidarlar, örneğin ülkemizde kadının başörtüsünü de “modern” kadın imajını da pervasızca kullanmıştır. Kadınların başörtüleriyle üniversite öğrenimi görmesi, kamusal alanda çalışmasının yasak olduğu ve bu yöndeki taleplerin tartışıldığı 1997’de, çarşafı kadın fotoğraflarına çarpı işareti atanlar da bugün şortlu kadınlara linç girişiminde bulunanlar da kadın bedenini kendi kalıpları içine sığdırmak isteyenlerdir. Bu iki davranış biçiminin gerisindeki zihniyetin kadının giyinme özgürlüğüne dair ileri bir adım atmayacağını biliyoruz.

Yine kamusal alanda çalışan kadınların giyimleri kıyafet yönetmelikleriyle denetim altına alınmaktadır. Etek boyundan ayakkabı biçimine, yaka düğmesinden kolların açıklığına kadar bir dizi sınırlamayı içeren kıyafet yönetmelikleri, kadın bedenini tahakküm altına alma çabasının başka bir yöntemi olarak karşımıza çıkmak-

tadır. Bu yönetmeliklerin bazen kapsam dışı kesimlere de uygulanmak istenmesi zihniyetin yaygınlığına işaret etmektedir. Bir kadın avukatın etek boyunun hâkim tarafından kısa olduğunun vurgulanması, mahkeme salonundan çıkarılmak istenmesi, hatta çıkarılması ve somut gerekçe oluşturmak üzere mahkeme salonunda eteğin fotoğraflanmak istemesinin üzerinden çok zaman geçmemiştir.

Erkek egemen devletler tarih boyunca kadınların en temel özgürlüklerini sınırlamış ve kazanılmış hakları da yer yer gasp etmiştir. Giyinme hakkı da bunlardan biridir. Namus ile giyinmek arasında güçlü bir bağ kurulmuş ve bu dini yaptırımlarla güçlendirilerek kadın bedenini nesneleştirilmiş ve giderek metalaştırılmıştır.

Kadınların hak mücadelesi uzun bir geçmişe sahiptir ve büyük kazanımlarla birlikte kadın kimliğinin meşruluğunu, kadın cinsiyetinin meşruluğunu, kadın bedeninin meşruluğunu da geliştirmiştir. Bu mücadele günümüzde de devam etmektedir. Eskiyen ve köhnemiş olan erkek egemen yapılar yıkılana kadar da bu mücadele devam edecektir. Kadınların kurtuluşu egemenlerin kendi sınırlarını belirlediği kadın hakları ile olmayacaktır. Kadınların kurtuluşu erkek egemen sistemin bütün yapı taşlarının yok edilmesi ile olacaktır. Bunun ülkemizdeki somut yolu ise bugün demokratik halk devrimine ezilen kadınlar olarak katılmaktır.

İRAN'DAKİ KADINLARDAN “TESETTÜR VE İFFET GÜNÜ”NE KARŞI EYLEM

HABER MERKEZİ- İran’da çok sayıda kadın ülkede giderek sıkılaştırılan giyim yasalarına tepki olarak hem kapalı hem de kamusal alanlarda başörtüsüz fotoğraflarını ve videolarını paylaşmaya devam ediyor.

İran’da 1979 sonrası yürürlüğe giren Şeriat kanunlarına göre tüm kadınların kamusal alanlarda başörtü takması ve uzun, bol kıyafetler giymesi zorunlu hale getirildi ve başörtü takmayan kadınlara para ve hapis cezası

verilmeye başlandı.

Ancak yıllar sonra hükümet yetkililerinin bu yasayı uygulamakta zorlandığı ve kadınların giyiminin ülkenin tümünde eşit şekilde denetlenmediği ifade ediliyor.

‘TESETTÜR VE İFFET GÜNÜ’

Kadın hakları savunucuları, yetkililerin bunun üzerine tutumlarını sertleştirmeye karar verdiğini ve başörtü zorunluluğunu uygulamak için yeni yöntemlere başvurduğunu belirtiyor.

Bu yöntemlerden biri bu yıl ilk defa 12 Temmuz’da düzenlenen “Tese ttür ve İffet Günü”. Bugünde kadınların başörtü takma kuralına uymalarını sağlamak amacıyla birtakım etkinlikler yapılıyor.

İran hükümeti başörtü karşıtlarına “İslam Cumhuriyeti’nin yeminli düşmanları” diyerek istihbarat servisleri-

nin bu kişilere karşı harekete geçmesini talep etti.

Polis ise toplu taşıma servislerinde, devlet kurumlarında ve bankalarda çalışanlara başörtüsüz veya başörtüsünü doğru şekilde takmayan kadınlara hizmet vermemesini söyledi.

Tüm bu baskılara karşı kadınlar başörtülerini çıkarma eylemi yapmaya karar verdi. Ülkede birçok erkek de bu harekete destek verdi.

İran’da kadınlar eylem günü başörtülerini çıkardıkları videoları yayınlarak diğer kadınlara da başörtülerini çıkarma çağrısı yaptı.

İstihbaratın sokaklara ve ulaşım araçlarına yerleştiği ajanlar da kadınları fişleme çalışması yaptı. Basına yansıyan bir görüntüde video çekmek isteyen bir ajan kadınlar tarafından engellendi.

ZAAFLARINA KARŞI ACIMASIZ OL

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Devrimci bir faaliyetin başarısını ve başarısızlığını belirleyen, o faaliyete yön veren, yol gösteren, ona nitelik kazandıran, ideolojik-politik çizginin sınıfsal karakteri ve bu çizgiyi pratiğe uygulayan, sorumluluk sahibi kadro ve militanların sınıfsal niteliğidir. Bir faaliyet alanında başarılı ve nitelikli bir devrimci çalışma ve örgütsel gelişim varsa orada mutlaka devrimin-partinin ideolojik-politik hattını pratiğe ustaca uygulayan proleter ideolojiye, savaş gerçekliğine hâkimiyet, kitlelerle canlı politik bağlar vardır. Halka ve partiye bağlılık, devrime yüksek düzeyde inanç, devrimci alçak gönüllülük, samimiyet ve dürüstlük vardır.

Eğer bir faaliyette hata veya zaaf, yetersizlik ve gerilik, kısaca başarısızlık varsa bunun nedenlerini ilkin ve esas olarak önderlik ve sorumlu düzeyde görev yapan kadro ve militanlarda aramak gerekir. Bunların kaynağı onlarda varlığını sürdüren küçük burjuva ideolojisidir. Sorunların nedenini başka yerde aramak soruları yanıtsız bırakmak demektir. Bu tespite katılmayıp, bu devrimci görüşü kabul etmeyen kadro ya da militanlar olabilir. Olacaktır da. Ancak bu karşı çıkış "Bir faaliyette tayin edici şey önderlik çizgisidir ve onu uygulayan kadro ve militanlardır" sözünde somutlaşan iradenin somutu kavrama, anlama yeteneğini inkâr etmekle aynı öze sahiptir. Gerçekliği kavrama yeteneğinin inkârı devrimci iradenin reddidir. Bundandır ki kadro ve militanların özeleştirel olmaları gelişmek, ilerlemek bakımından olmazsa olmazdır. Hataların tekrarı genelde özeleştireli yoksunluğunu içerir ve bu yoksunlukla devrim olanaksızdır. Kendi hata ve zaafımıza herkesten önce kendimiz yüklenmeli, tavizsiz bir mücadele yürütmeliyiz.

Sınıf mücadelesinin boyutunu, devrimci örgütlerin düzeyini bahane eden kimi kadro ve militanlar başarısızlığın nedenlerini öncelikle

kendilerinde aramaları gerektiğini kabul etmeyecek, bu hataları kolay göremeyecek, alçakgönüllü bir şekilde düzelmeye öncelikle kendilerinden başlamayacaktır. Bu gerçeklik öngörülerek eleştiri-özeleştireli, değişme-değiştirme, düzeltme-düzeltilme mücadelesine planlı ve örgütlü olmak gerekir. Komünist örgütlenme çizgisi buna uygundur. Elbette ki devrimci değişimi kendinde de kabul etmeye karşı direnç gösterenler, bu doğrultuda yeterli adımı atmayanlar çıkacaktır. Bu durum karşısında geri durmamalı, ideolojik mücadele ile değiştirme mücadelesinden vazgeçilmemelidir. Unutmamak gerekir ki proleter devrimciler alçakgönüllü ve samimidir. Küçük burjuva bir sorumluluğu kendi sınıf karakterine uygun olarak hataları karşısındaki tutumunda başarısızlığın ve geriliğin nedenlerini kendi dışındaki koşullarda ve kişilerde arar. Bunun temel sebebi onların kendilerini yeterli ve yetkin görmeleridir. Küçük burjuvalar gerçeklikle yüzleşmek yerine yanılgılar içinde düşünmeyi ve yaşamayı tercih eder. Bu gibiler için "gerçekler acıdır ve acıdır." Bir devrimci faaliyet geri olacak ancak önderlik ve sorumluluk düzeyinde görev yapan kadrolar "ileri" olacak(!) Bu bir çelişki değil midir? Hata ve zaafın esas kaynağının kendisi olduğunu görmeyen, gösterildiğinde kabul etmeyen bir kadro ve militan başarısızlıkta ısrar edendir.

Önderlik tayin edicidir. Eğer bir hareketin önderleri, kadro ve militanları kısaca söz, yetki, karar ve so-

rumluluk sahibi olanlar, dürüst ve samimi değilse halktan veya alt birimlerden gelen eleştiriye kapalıysa, her eleştiri karşısında anlamsız ve faydasız bir şekilde bir iç savunuya giriyor, hata ve zaafını kabul etmiyorsa, orada önderlik sağlanamaz. Parti ve devrimci ordunun örgütlenmesi gelişmiş bir proleter ideolojinin yön vermesiyle ve bu ideolojiyle bütünleşmiş kadro ve militanlarla başarılıdır. Kendini geliştirip, yeterli bir düzeye gelme çabası içine girmeyen, hata ve zaafıyla savaşmayan, eleştiri-özeleştireli silahını, devrim için kullanmayan bir kadro-militan sürecin zorlu görevlerini başaramaz, devrimci bir kadro olamaz.

Bu örgütlü bir faaliyetin örülmesinde önemli noktalardan biridir. Başka önemli bir nokta ise örgütlü çalışmada, komiteleşme, komite denetimi, düzenli iç toplantılardır. Bu çalışmalara paylaşımcı, geliştirici nitelikler kazandırıldığında yukarıda altını çizdiğimiz görevlerin sınıf mücadelesi pratiğinde bir karşılığı olur. Sözelimi bir çalışma alanında faaliyetlerin daha derli toplu hale getirilerek yönlendirilmesi için komiteleşmeye başlangıç açısından ileriye doğru atılan olumlu bir adımdır; ama kesinlikle yeterli değildir.

Söz konusu çalışmaların geliştirici olması için önce komitelerin düzenli toplanması şarttır. Toplantılarda alanın sorunlarının tespiti ve çözümünü konusunda ön açıcı, katkı sunucu ve geliştirici tartışmaların yapılması ve netleşerek somutlaşması, alınan kararların yaratıcı bir tarzda uygulanması, karar alıcıların, kararların mantığını doğru bir tarzda kavraması gerekir. Bu tüm bağlı güçlere kararların kavratılması için de gereklidir. Genel anlamda mümkün olduğu kadar en geniş kesimin tartışmalara dahil edilmesi pratik anlamda iç bütünlüğü olan, daha organize çalışmaların gündeme gel-

mesine vesile olacaktır.

Ön hazırlığı olan, hedefleri belli ve pratiği sorgulama olanağı veren her faaliyette takip etmemiz gereken izler olur. Çalışmalarında takip edilebilir izler bırakmayı hedefleyen her komite dikkat çekmeye çalıştığımız bu prensipleri uygulamakla yükümlüdür. Komiteler iç toplantılarında çözüm arayan, pratikten ders çıkaran ve yeni hamleler için projeler geliştiren komiteler olmalıdır. Asgari düzeyde işlevli hale gelmek ancak bu çabalarla mümkündür. Üretkenlikten yoksun bir komite sorun çözemez. Bilakis kendi kendine ürettiği sorunların altında kalarak etkisizleşir. Daha deneyimli ve yaratıcı üyelerden oluşan komiteler daha az hatayla, daha verimli çalışmalara imza atabilirler. Şu da bir gerçek ki birbirinden öğrenmeye istekli, öngörülen görevleri yerine getirmede kararlı bir bileşim, çalışmalarda geliştirici ve çevresine güven veren bir pratik sergileyebilir. Dikkat edilirse mücadelede öne çıkan militanların çoğu böylesi güven verici çalışma ortamlarından geliyor.

Çünkü güven verici pratik kendine güvenin, mücadelede samimi duruşun dışavurumudur. Bu tür çalışmalar çeperimiz üzerinde de olumlu izlenimler bırakır. Dahası alanın bir adım öne çıkmasını, daha uzakta duranın bir adım daha yakınlaşmasını sağlar.

Komiteler güncel gelişmeler karşısında da müdahaleci olmalıdır. Kitle çalışması yığınların somut sorunlarını kavramak ve bu sorunlar için mücadele etmek ve ileri bir pratik tutum almaktır. İdeolojik kırılmaları, siyasal gerilikleri, kolektif çalışmadaki yetersizlikleri böylesi devrimci pratikler içinde giderebiliriz. Çünkü pratik bizi yetersizliklerimizle sadece yüzleştirmeyiz; aynı zamanda bunların aşılması konusunda fikir de sunar. Dolayısıyla komitelerin daha çok inisiyatif alması, uygulamada daha yaratıcı olması gerekir. Yoldaşlarımız ise zaaf ve eksiklerin kaynağını esasta kendilerini arayarak, bütünden bağımsız olmadıklarını bilerek sorunlara yönelirken özeleştirel tutumlarla başlangıç yapmalıdırlar. Sınıf mücadelesinde ileri atımlar gerçekleştirmemiz, kitlelerle sağlam kalıcı bağlar kurmamız ve savaş sancağını yukarıya taşımamız için tarihimizden, kültür birikimimizden yararlanacağız ve bu da MLM kılavuzluğunda olacaktır.

Emperyalizmin Doğa Talanı ve Yarı Sömürgelerdeki Tahakkümü-I

Komünist usta Lenin'in "kapitalizmin en üst aşaması" olarak nitelendiği emperyalizm, gelişim seyri içerisinde, tahakkümü altına aldığı ülkeleri zincirin birer halkası haline getirmiş, yerküreyi böylece denetimine almıştır. Emperyalizmin günümüzde ekonomik, politik, kültürel, sosyal ve askeri olarak temas etmediği, etkilemediği hiçbir olgu, mesele ve süreç yoktur. Emperyalizmin bu niteliği aynı zamanda kendi yok oluşunu da içerisinde barındırır. Bu bağlamda onu "çürümüş kapitalizm" olarak da nitelendiririz.

Emperyalist kapitalist sistem insan emeğinin sömürüsü üzerinden büyük bir eşitsizlikle yükselirken bu sömürü aynı zamanda doğaya da yönelmiştir. Kapitalist üretim tarzının yayılımında doğanın kendisi değer ve artık değer kaynağı olarak ele alınmış ve sömürünün parçası haline getirilmiştir. Bu aşamadan sonra doğa da üretim sürecinin ayrılmaz bir parçası olarak değerlendirilmiştir.

Üretimde 'Birincil Girdi' ve Doğa Üzerindeki Yansıması

Ekolojik iktisatçılar, doğa ve değer üzerine farklı teoriler geliştirmiştir. Doğayı, değerlin bağımsız kaynağı ve özü olarak ele alan teori üretimin birincil girdisinin enerji olduğunu ifade etmektedir. Bu düşünceye göre, var olan mal ve hizmetin üretimi ve gelişimi için mutlak enerjiye ihtiyaç duyulmaktadır. Bu anlamda ihtiyaç duyulan enerjinin karşılanması, 'serbest' ya da 'elde edilebilir', diğer girdiler tarafından karşılanamamaktadır. Enerjinin karşılanması üzerine gelişen koşullar, 'birincil girdiyi' öne çıkarmaktadır. Birincil girdi, tek 'temel' meta ve dolayısıyla üretimin bi-

rincil faktörü olarak görülmektedir.

Kapitalist pazar üretim için ihtiyaç duyduğu enerjiyi karşılamak için aç gözlülükle doğayı tahakküm altında tutmakta ve doğa üzerinde sürekli tahribata yol açmaktadır. Kapitalist pazarın enerji beklentisini karşılama görevini üstlenen emperyalist devletler, talan politikalarını yarı sömürge ülkelerde pervasızca sergilemektedir.

Marksist teori, doğa ve değer üzerine getirdiği açıklamalarda 'değer'i kapitalizmin özgün ekonomik değerlendirme formu olarak düşünmektedir. Bu anlamda Marx'ı, diğer teorisyenlerin doğa tartışmalarından ayıran, onun, gerçek zenginliği veya kullanım değerini insanların ihtiyaçları doğrultusunda duyumsadıkları doyumun tatmin edilmesi olarak görmesidir. Bu perspektifte değer, kullanım değerlerinin çoğunlukla metalaştığı, diğer bir tabirle değişim değerleri olarak değişime maruz kaldığı, kapitalizm koşullarında özgün bir toplumsal ifadedir. Marksist teorinin çözümlenmeleri ile birlikte görmezden gelinen kullanım değeri ve değişim değeri arasındaki çatışma hali üzerinde yoğunlaşmak doğaya yönelen kapitalist-emperyalist saldırıların açıklanması için anahtar görevi görmektedir.

Marx, kapitalizmin "değer" görüşünü, metalarda somutlaşmış homojen ve toplumsal düzlemde gerekli emek zaman olarak açıklamaktadır. Marx'ın indirgeme olarak gördüğü süreç emekçi sınıfın topraktan ve üretimin diğer tüm gerekliliklerinden yani üretim araçlarından ayrılmasının derinleşmesidir. Bu anlamda söz konusu ayrımın derinleşmesi, emeğin gerçekleşmesinin koşuludur; toplumsal olarak gerçekleşen üretim, kâr amacıyla ücretli emeği kullanan ser-

mayedarların veya yeni girişimcilerin bu emek gücüyle kurduğu ilişkinin örgütlenmiş şeklidir.

Emperyalizmin Enerji Kaynaklarına İştahı ve Yarı Sömürgelerin 'Zengin' Doğası

Kapitalist sistem varlığını korumak ve sürdürmek için daima pazarını canlı tutmak, bu canlılığı sağlamak için ise yıkıcı olmak zorundadır. Kapitalist pazarın günümüzde rağbet gören metası ise doğadır. Kapitalist üretim tarzının zorunlu ihtiyacı, pazarın en rağbet gören ürünü olan enerjiyi elde etmek için yarı sömürge ülkeleri hedef haline getirdi. Yarı sömürgelerin emperyalizme siyasi-ekonomik bağımlılığa sahip olması, onun bu ülkelerde doğayı talan etmekte avantajlı konumda yer almasını sağlamaktadır. Bununla birlikte anti demokratik yapıları ile birlikte bu ülkeler sömürü ve zorbalıkla vahşice gerçekleşmektedir. Anti demokratik devlet yapılanması buna tam imkân vermektedir. Siyasi ve ekonomik olarak yarı sömürge, yarı feodal konumda yer alan Türkiye'nin, içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi kriz, emperyalist talana rahatlık sağlarken yerli sermayedarlara da avuntu olmaktadır.

Doğal sermaye üzerindeki kapitalist sömürü ve doğal zenginliğin metalaşması, doğanın kapitalist-emperyalist güçlerin tahakkümü altında tutulmasına neden olmaktadır. Bu anlamda doğal sermayeye yönelen emperyalist saldırıların, siyasi ve ekonomik çelişkiler doğrultusunda geliştiği ve yarı sömürge ülkelerin bu saldırılar karşısındaki tutumlarının da var olan çelişkilerle şekillendiği gerçeği doğa mücadelesiyle iç içedir. Yarı sömürge, yarı feodal yapı, üretim araçlarındaki (alet edevat-toprak-emekçi) ayrış-

mayı körüklemekle birlikte, bu ayrışmadan doğan sonuçlar emperyalist sömürüye hizmet için kullanılmaktadır. Bugün, Türkiye'deki ekonomik-siyasi krizin yarattığı sömürüye davetle birlikte, ülkelerin sahip olduğu doğa avantajını çıkarları doğrultusunda sömüren, talan eden emperyalizm ve onun yerli işbirlikçileri bu gerçeklikle rotalarını bir kez daha buraya çevirmişlerdir. Üretim araçlarına ve emeğe yabancılaşma, yarı sömürgeciliğin neden olduğu esas olarak ranta dayalı sömürü ve sanayisizleşme, var olan doğal zenginlikler üzerinde emperyalist hegemonyanın kurulmasını sağlamıştır. Son süreçte yabancı sermayenin ve küçük yerli ortaklarının yarattığı, gizlenemeyen doğa katliamları Türkiye'deki doğa düşmanı politikaların gerçekliğini görünür kıldı. İliç'ten Munzur'a, Kazdağlarından Karadeniz'e uzanan talan pratikleri, emperyalizmin enerji kaynağı olarak gördüğü yarı sömürge Türkiye'yi kuşattığını göstermektedir.

Yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde doğanın talan edilmesinin kaynağı ekonomik ve siyasi buhranlardır. Bu anlamda kapitalist pazarın ucuz emek olarak gördüğü ve emperyalist sömürünün rahatlıkla dolaştığı Türkiye'de de topyekûn mücadeleye karşı 'devlet sopasının' gösterilmesi, yabancı sermaye ve faşizmin ortaklaşa sömürüsünü doğrulamaktadır. Hâkim sınıfların enerji ihtiyacı gerekçesiyle gerçekleştirdiği doğa sömürüsüne karşı örülecek proleter direniş, yalnızca doğayı zorbaların elinden kurtarmakla kalmayacak, pazar tezgahlarını boş bırakarak kapitalist çürümeyi de görünür kılacaktır.

(Devam Edecek)

Sağlıkta Önlenemeyen Şiddet

Sağlık emekçilerine yönelik şiddet uzun zamandan beri var olsa da son zamanlarda artış göstererek gündemdeki yerini koruyor. Neredeyse hemen her gün sağlık emekçilerine şiddet uygulanıyor. Türk Tabipleri Birliği'nin 2020-2022 Çalışma Raporu'na göre doktorların yüzde 84'ünün en az bir kere şiddete maruz kaldığı belirtiliyor. Sağlıkta şiddet oranlarını gösteren Beyaz Kod bildirim sayısının 2020'de 11 bin 942 iken 2021'de 29 bin 826'ya yükselmesi şiddetin ne kadar yaygınlaştığını gösteriyor. Saldırıya uğrayan emekçilerin şiddeti her zaman bildirmemesi ya da bildirememeleri de düşünüldüğünde şiddet oranlarının daha yüksek olduğu ortaya çıkıyor.

Sağlık sisteminin eksikliklerinin sonuçlarıyla hemen herkes bir biçimde yüzleşirken şiddet bu sorunlar karşısında "kaçınılmaz" bir refleks gibi değerlendirilebiliyor! Her gün farklı hastanelerden gelen darp, tehdit, şiddet haberleri bunu kanıtlar nitelikte. Kimi zaman darp edilen, kimi zaman sözlü şiddete maruz kalan emekçiler kimi zaman da katlediliyorlar.

Konya'da katledilen Dr. Ekrem Karakaya için sağlık emekçileri geçtiğimiz haftalarda iki gün iş bıraktı. Sağlık emekçilerinin sağlıkta şiddetin önlenmesi, haklarının gasp edilmemesi için iş bırakma eylemi yapmaları yıllardır süregelmekteydi. Meclise sunulan sağlıkta yasa tasarısının iyileştirilmesi talebiyle de yakın zamanda iş bırakma eylemi yapıldı. Ancak son süreçte sağlık emekçilerine yönelik artan şiddet vakaları sağlık sisteminin doğurduğu sonuçlar bakımından teşhir edici oldu.

Uygulanan bu şiddete önlem olarak konu edilen şeyler şiddetin toplumsal ve sisteme bağlı nedenlerini yok etmek amacıyla daha çok şiddete karşı bireysel savunmanın geliştirilmesinden ya da şiddet eylemlerinde kullanılan aletlerin yasaklanmasından öte pek bir şey içermiyor. Öyle ki bir doktorun olası saldırıya karşı 'miğfer', 'kurşun geçirmez yelek', 'elektroşok' talep etmesi tek tek kişiler nezdinde, belli şiddetleri belki ön-

leyebilir ancak sağlık sisteminin yarattığı sorunlardan doğan şiddet aynı sistem sürdükçe devam edecektir.

Artan şiddet vakalarına sessiz kalamayan(!) Fahrettin Koca kapı güvenlik sistemi uygulamasının 24 hastanede daha hayata geçirildiğini duyurdu. Bu sistem hastaneye başvuranların girişte aranıp üzerlerinde zararlı cisimlerle hastaneye girmelerini engelliyor. Yine bu uygulama hastaneye giden kişinin şiddete başvurmaya sebep olan koşulları yok etmek için hiçbir çözüm sunmuyor. Sağlık emekçilerine yönelik şiddet her zaman dışarıdan getirilen aletlerle yapılıyor. Hemşireye bir hastanın ilk başta bağırıp sonrasında vurması üzerine

de tehdit edilmesinden bile anlayabiliriz. Kısacası "alınan" ve "alınacak" bu önlemler sağlık sisteminin falsolarına yara bandı niteliğinde bile çözüm olmamaktadır ve olmayacaktır.

Sağlık politikalarının niteliksizliği şiddetin açığa çıkmasına neden olan ana ögedir. Şiddet uygulayan kişinin eğitimsizliği, şiddete meyilli olması vs. şiddetin uygulanma sebebinin ancak görünen yüzü olabilir. Hasta veya hasta yakınının sağlık emekçilerine şiddet uygulaması kişisel bir sorundan değil sağlık sisteminin çıkmazlarından kaynaklanmaktadır. Sağlık sistemi halkın sağlık sorunlarına yeterince çözüm üretmemektedir; üstelik bu özellik her geçen gün

sağlık hizmetine nitelikli bir şekilde erişememesine sebep oluyor. Derdine çözüm bulamayıp saatlerce hastane koridorunda beklemek zorunda kalan hastanın sisteme olan memnuniyetsizliği doktora şiddet uygulayarak açığa çıkıyor.

Sağlık sisteminde sevk zincirinin bulunmaması da polikliniklerde yığılmaya yol açıyor. Koruyucu sağlık hizmetlerinde temel basamak olması gereken aile hekimleri önleyici değil tedavi edici hizmet sunmakla sınırlı tutuluyor. Aile hekimleri diğer hekimlere verilen eğitimden muaf tutularak ilaç yazdırılan yer haline dönüşüyor. Sevk zincirinin geçerli olduğu sağlık sisteminde ise aile hekimlerinin işlevi artırılıp hastanelerdeki yığılmanın önüne geçilmesi sağlanıyor.

Sağlığın metalaştırılması, şehir hastanelerine milyarlarca liralık bütçe ayrılması, 1. basamak sağlık hizmetlerine ayrılan bütçenin düşürülmesi, halk sağlığının hizmet değil ticaret alanına dönüştürülmesi, sağlık emekçilerinin artan iş yüküyle ödeneklerinin erimesi egemenlerin sağlıkta dönüşüm olarak sundukları tablonun özeti. Bu politikaların hepsi emperyalist sermayeye uyum sağlama

amacıyla hayata geçirilmektedir. Egemenlerin derdi halk sağlığı değil buradan kazanacağı kârdır. Halk sağlığı sorunu sömürü ve kâr alanına dönüştürülmüştür.

Kuşkusuz halk sağlığı sorunu devrimden bağımsız bir sorun olarak ele alınamaz. Çalışan ve çalışmayan her kesimin sağlık güvencesinin olduğu yani tüm sağlık hizmetlerine erişimin ücretsiz sağlandığı, sağlığın kâr alanı olarak görülmemesinden kaynaklı koruyucu-önleyici politikalarla hastalığı oluşturan koşulların azaltıldığı, bilimsel eğitimle hem sağlık sisteminin iyileştirildiği hem de toplumda sağlık emekçilerine yönelik bakışın değiştirildiği bir sistem mümkündür. Şiddet ancak bu şekilde önlenir. Sosyalizmi inşa etmiş ülkeler olarak Sovyetlerde ve Çin'de gördüğümüz gibi sağlık sistemi halk için sağlık haline geldiği zaman halka hizmet edip sorunlara çözüm olacaktır.

"Ne yapacağım? Vuruyorum" demesi sağlıkta şiddetin sadece dışarıdan getirilen aletlerle yapıldığını gösteriyor. Şiddet uygulayacak kişilerin daha önceden planlama yapabildiği de göz önüne alındığında mesai saatleri dışında "kapı güvenlik sisteminin" sağlık emekçileri için pek de "güvenli" bir sistem olmadığı, olamayacağı görülüyor. Yine önlem olarak sağlıkta şiddet yasasında değişikliklerin kabul edilmesi darp, tehdit, katledilme tehlikelerinin önüne geçebilecek nitelikte değil. Türkiye'de şiddeti önlemeye yönelik bir sürü yasa var ancak bu yasalara rağmen kadınlar, çocuklar, ezilen kesimler sözlü, fiziksel şiddete maruz kalıyor.

Sağlıkta şiddet yasasının pratikte karşılığı olmadığını bir hastanenin acil servisindeki sağlık emekçisinin "Yarın dolu geleceğim. Ben vurur yatarım. Yarın geleceğim, görüşeceğiz" şeklin-

gelişen teknolojiye, tedavi yöntemlerine rağmen gelişmektedir. "Sağlıkta dönüşüm" adı altında uygulanan politikalar bu zamana kadar şiddeti körükleyen önemli öğelerden biri olmaktan öteye gitmemiştir. Koruyucu hekimliğin pratikte neredeyse hiç uygulanmadığı sağlık alanında halk hastalandıktan sonra, acil polikliniklerde tedavi arıyor. Her gün binlerce hastanın bakıldığı acil poliklinikler hem sağlık emekçileri hem de hastalar için yorucu bir ortama dönüşüyor. Az hekimle çok hastaya tedavi hizmeti sunmaya çalışan sağlık emekçileri artan tahammülsüzlük, sisteme karşı memnuniyetsizlik ve iktidar tarafından şiddet söylemlerinin yaygınlaşması sebebiyle hedef haline geliyor. Böylece şiddetin oluşması için tüm koşullar yaratılmış bulunuyor. İyice kısılan muayene süreleri ve bunun üzerine hekimlere performans sistemiyle yüklenen ağır iş yükü halkın

*Melilla'nın Paramparça Hayalleri Kazablanka'da Kartonlarda Uyuyor: 'Kardeşim Çitlerin Üzerinde Öldü'

Trajik "Melilla atlayışı"ndan sonra, Nador Dağları'na yapılan baskınlarla birlikte, alıkonan mültecilerin büyük bir kısmı yüzlerce kilometre boyunca güneye doğru geçiş yaptılar. Şu anda Kazablanka çevresinde hareket halinde. Çoğunun yarısı taze.

Kazablanka

Üzerinden defalarca atlanmasıyla birlikte, beton duvar ayaklarından sabitlenmiş durumda. İçeri girince keskin bir idrar ve çöp kokusu hissediliyor. Yırtık giysiler, kararmış kot pantolonlar, kurumuş kan lekeli bezler, yırtık tişörtler var. Söylediklerine göre bir kilise derneği tarafından verilen yeni giysileri giymişler. Yüzlerinde sadece yenilgi vardır. En kötü halde olanlarda, iltihaplanmakta olan yaraları, kafada, ellerde ve bacaklarda kirli bandajları, dikişli kaşları, darbelerden açılmış alınları, meraklı ve korkmuş görünen kırmızı gözleri görürüz.

Kalabalık yavaşça uzaklaşıyor, ama çocuk hareketsiz ve sessiz kalıyor. Ona sorular sorarsanız, gerginliğine rağmen, doğru kelimeyi bulma noktasında yoldaşlarının ona yardımcı olmasıyla birlikte sorulara cevap verebilir. Adı Mohamed Abdelbsad. 17 yaşında. "Kardeşim Melilla'da, çitlerden atlarken öldü." demeyi başardı sonunda. Kendi gözleriyle gördüğü için bundan emin. Faslı jandarmalar, onu 24 Haziran Cuma günü Melilla'ya giremeyen mültecilerin cesetlerini, hareketsiz veya acı içindeki bedenlerini yığıldıkları çitin yanındaki kordona götürdüklerinde gördü. Çocuk, "Yaklaşmama izin vermediler. Jandarmalara rica ettim. O benim kardeşim! Onlara bağırdım, ama kıpırdamama izin vermediler." dedi.

Sudan'ı birlikte terk edeli iki yıldan fazla olmuş. Hâlâ Sudan'daki Darfur Mülteci Kampı'nda annesi ve iki erkek kardeşi var. Babası o daha çocukken, bugünden daha çocukken, savaşta ölmüş. "Bu yüzden Sudan'ı terk etmeye karar verdik. Hiç ayrılmadık. Sadece bir kez, İtalya'ya tekneyle geçmeye çalıştığımızda... Ve şimdi de çiti geçecek bir yer bulmak için." diyor. Nador'un 500 kilometre güneyindeki Kazablanka sokaklarına dağılan ve girişimin ardından zorla tahliye edilenlerden biri kalabalığın içinde "Yalnız bırakıldım" diye yakınıyor.

Abdelbsad kardeşler, geçen ağustos ayında Fas'a gelip gizlice Ceza-yir'e geçmelerinden bu yana Ceuta çitinin üzerinden yirmi bir kez ve Melilla'nın üzerinden altı kez daha

atlamaya çalıştılar. Birlikte son atlayışlarıydı; ama annesi bunu bilmiyor. O gittiğinden beri onunla sadece dört kez konuşmuş. "Ona söyleyemedim. Gücüm yok." dedi. "Öldüğünü biliyorum. Onu kıyafetlerinden tanıdım. Gözleri kapalıydı ve hareket etmiyordu. Yaşadığına inanmak istedim, ama sonunda Faslılar yaşayanları ölümlerden ayırmaya başladılar. Kardeşim ölümlerle. Kaç tane olduğunu bilmiyorum, onlarca vardı."

Kırılmıyor, hâlâ acı çekmiyor gibi görünüyor. Aslında bu acıyı özümseyecek kadar vakit bulamamış. Ters kelepçeyle alı konduktan iki saat sonra, Fas jandarması onu Kazablanka'ya 400 kilometre uzaklıktaki Chichaoua'ya kadar giden otobüse

dağlarda kalmasınlar diye onlara şehirlerin sokaklarını bırakıyorlar. Neredeyse herkes bunu kelimesi kelimesine söylüyor. Ancak girişlerini düzenlemeye devam ediyorlar çünkü hayatları buna bağlı ve bir tarih belirlediklerinde kuzey dağlarına yaklaşmaya başlarlar. Güneye gönderilmeyenler dünyada iz bırakmadan birçok kez ölmeye devam ediyor. Avrupa'nın inkâr ettiği ürkütücü çark dönmeye devam ediyor.

Yine 17 yaşındaki Sudanlı Celal Jamal ölümün eşliğindeydi, kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak. Dikişlerle dolu kocaman bir yarık, hâlâ şiş olan alnını kesiyor. Ama bu hiçbir şey değil. Ekose gömleği açıkta ve yetersiz beslenmiş vücudunda sadece yara izleri var. Bazıları

bindirmişler. Burada yaralı ya da de-ğil yüzlerce kişiyi bırakmışlar. Fas'ın diplomatik barış, Avrupa fonları ve işgal altındaki Batı Sahra planlarına yönelik İspanyol hükümetinin onayı karşılığında korumayı taahhüt ettiği Ceuta ve Melilla sınırından çok uzakta. Ancak birçoğu, birkaç gün sonra ya yaya olarak ya otostopla ya da eğer birisi onlara bilet için para verirse otobüsle Kazablanka'ya dönüyor.

Bir zamanlar okul olan bir yerde, aynı zamanda kaldırımlarda, parklarda ve boş arsalarda, emekçi mahallelerindeki istasyonların kapılarında, kartonlarda uyuyorlar. Gizlenmediklerini söylüyorlar. Her sokak köşesinde, halka açık ot-yollara dağılmış durumlar, beklemekten başka yapacak bir şeyleri yok. Kimse onlara bakmıyor, kimse onlarla konuşmuyor. Onlara yemek veya iş vermiyorlar; ama polis burada olmalarına izin veriyor. Bu, bir süredir imzaladıkları zımnî anlaşmadır. İspanya yakınlarındaki

Libya'daki bir gözaltı merkezindeki işkencenin ürünü, ayrıca diğer atlamalardan eski kesikler var. "İkinci çite tırmanıyordum, ama Faslılar ayaklarımı çektiler ve kafamı tele çarptım." dedi. Sonra çubuk yağmuru geldi. "Beni sürüklediler. Çok fazla göz yaşartıcı gaz vardı. Yönümü şaşırdım ve beni sürekli dövdüler." diye anlatıyor. Saatler sonra dolaşan bu videolarda görünen bedenlerden biri olduğunu iddia ediyor. Ambulansta kendine geldiğinde zaten yanında bir ceset vardı. Neden öldüğünü bilmiyor, sadece "yüzünün kanla dolduğunu" biliyor. "Beni Nador Hastanesine götürdüler ve çok çabuk dikiş attılar. Doluydu, çok kan vardı ve çok insan vardı." diyor. Orada başka bir ceset gördü, ama yarısını anestezi olmadan diktiler ve bu acı başka bir şeyi fark etmesine izin vermedi. "Bitirdiklerinde, beni çite geri götürdüler. Beni bir otobüse bindirip Chichaoua'ya götürdüler. Yanımda çok sayıda ağır yaralı insan vardı. Kaç tane bilmiyorum."

On saatlik bir yoldu. Tüm tanıklıklar aynı. Fas'ın söylediğinden daha fazla ölü var. Ayrıca ölü sayısı bazı STK'lar tarafından listelenen 37'den de fazla. Bir de hastanelerde gün içinde ölenleri eklemeliyiz ya da hiçliğin ortasında terk edildikten sonra ölenleri ya da hiçliğe giden aynı yolda ölenleri. Birkaç kişi transferlerde ölümler olduğunu garanti ediyor. "Otobüs bir kasabada duruyor ve cesedi indiriyorlar. Devam ediyoruz ve kimse bir şey bilmiyor." diyor kolu askıda ve hâlâ yaslanabildiği eski bir koltuk değneğiyle başka bir genç çocuk. Hareket edemeyenler, bir okulun eski sınıflarında geceden korunaklı, enfeksiyonlu yataklarda, lekelerle bulanmış yatıyorlar. Pencere-lerde cam yok. Su ya da yiyecek yok. İlaç ya da sağlık hizmeti yok. Bazıları bir haftadır orada, ama Jamal gibi olan diğerleri yedi aydır bu binada yaşıyor.

"Bu, denemeler arasındaki ana kampımız. Libya'dan daha kötü bir şey bulamayacağını düşündü, ancak en azından orada, bazen para biriktirmek ve küçük bir tekneye binmek için düşük ücretli işler bulabileceğimizi söyledi." Ancak çoğu kez denizde yakalanıp geri gönderiliyorlar ve sadece sokağa çıkarak onlar için o kadar çok risk alıyorlar ki, kuzey Fas'a giden yoldan başka bir çıkış yolu görmüyorlar. "Burada geçiminizi sağlayamazsınız, çalışamazsınız. Faslılarla hiçbir etkileşim yok" diye özetliyor. Akşam saat ondan sonra eski okulun duvarları arasında hiçbir şey görünmüyor.

Birkaç mülteci, bölgenin tehlikeli olduğu konusunda uyarıyor, en azından çalınacak bir şeyi olanlar için. Buralarda taksiler birkaç dakika sonra gelmeyi bırakırlar, diye ekliyorlar. Elektrik direkleri sokağı aydınlatıyor ve Djellaba'daki çocuklar evlerinin kapısının önünde futbol oynuyorlar.

Mohamed Abdelbsad onları bir arkadaşıyla el ele izliyor. "Her şey için pişmanım. Tekrar deneyebilir miyim bilmiyorum. Burada bulunanların çoğu bunu yapacak, ama ben çok büyük bir bedel ödedim." diye itiraf ediyor. "Benim için Avrupa artık eskisi gibi olmayacak. Eğer geçsem onu çok üzeceğim." diye ekliyor. Kardeşinin cesedini almaya bile çalışmayacak. "Benim belgem yok, kağıdım yok. Burada hiçbir hakkımız yok. Kardeşimi gömme hakkım niye var?". "Her şeyimi kaybettim. Sudan'ı asla terk etmemeliydim" diyor. Onlar sadece savaştan kaçan iki çocuktü.

* Público sitesinden çevrilmiştir.

NATO, Yeni Savaş ve Hegemonya Konsepti!

NATO, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşının sonlanmasıyla emperyalist bir savaş ve saldırı aygıtı olarak 1949 yılında kuruldu. Esas olarak SSCB'ye karşı kurulmuş, Sovyetler Birliği'ni kuşatmayı, gelişen sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini ezmeyi önüne koymuştur. Kuruluşu aynı zamanda emperyalist kampın "savunulması" misyonuyla gerekçelendirilmiştir. "Sovyet tehdidine" karşı birleşmek başta olmak üzere emperyalist-kapitalist ülkelerde gelişen mücadelelerin boğulması, sayısız ülkede ortaya çıkan toplumsal mücadelelerin provokasyonlar, katliamlar ve askeri darbeler yoluyla kanlı bir biçimde bastırılması da dahil kuruluşun sorumluluk alanına dahil edilmiştir. Türkiye, NATO'nun karanlık dehlizlerinde planlandığı bilinen askeri faşist darbelerle bunun iyi bir örneği durumundadır.

RSE'nin (Rus Sosyal Emperyalizminin) ömrünü tamamlamasıyla NATO'nun tasfiyesi şöyle dursun hegemonya aracı olarak genişlemeye devam etti. RSE'nin dağılmasıyla emperyalist kapitalist sistemde değişen dengeler, emperyalist dünyada ortaya çıkan yeni çelişkiler ve pazarların yeniden paylaşımı sorunu NATO'yu daha da önemli hale getirerek ona yeni misyonlar

yükledi. Bu dönem aynı zamanda AB'li emperyalistlerin NATO'nun kuruluş gerekçelerinin ortadan kalktığı tartışmaları eşliğinde ABD emperyalizminin gölgesinden çıkmaya yöneldikleri, Avrupa ordusu kurma hayalini gerçekleştirmeye ağırlık verdikleri bir dönem olmuştur. Fransa Cumhurbaşkanı E. Macron'un "NATO'nun beyin ölümünün gerçekleştiği" yönündeki çıkışı kuruluşu bir kez tartışmaların odağına taşımakla kalmamış, emperyalistler arası çelişkilerin derinliğini de göstermiştir. NATO için çalmaya başlayan alarm zilleri NATO'nun varlığını sürdürmesi için harekete geçmesini sağlamıştır. Üye ülkelerin, "NATO 2030: Yeni bir çağ için birleştik" başlığı altında toplanan önerilerinin tamamı NATO'nun yeniden yapılandırılmasına odaklanmıştır. Yeniden yapılandırma sürecinin düşman bir kamp yaratmayı içerdiği açıktır. "Çözülen" ittifak ruhunun diriltilmesi, güncellenmesi ancak yeni tehditlerin yaratılmasıyla, düşmanlıkların körüklenmesiyle mümkün olacaktır. Rusya'nın Ukrayna'yı işgali, ABD emperyalizmi başta olmak üzere NATO'nun yeniden yapılandırılmasına ihtiyaç duyan emperyalist güçler açısından "kurtarıcı" olmuştur. Böylelikle Ukrayna işgali Rus yayılcılığının yeni bir hamlesi olarak görülmüş, NATO'nun Doğu Avrupa'ya

doğru genişleme planlarını hayata geçirmesinin fırsatı olarak değerlendirilmiştir. ABD emperyalizminin en başından itibaren kışkırttığı Rusya-Ukrayna savaşı NATO'nun aşınan cilasını yeniden parlatmaya yaramış, hegemonya dalaşında onu öne taşımıştır. Ancak bunun kusursuz biçimde süreceğini söylemek mümkün değildir. Bir yandan yeni küresel tehditler yaratılarak NATO'nun ömrü uzatılmaya çalışılırken NATO'da çıkar birliği yapmış haydut devletlerin bir arada kalmayı daha ne kadar başaracakları önümüzdeki beş-on yılın yanıtlanmayı bekleyen önemli sorularından birisi olacaktır. Buradan hareketle NATO strateji belgesinin yeni tehditler üzerinden güncellenmesi ittifak içerisinde oluşan çatlakları bir süreliğine perdelese de hegemonya dalaşı derinleşmeye devam edecektir. Dolayısıyla askeri ve ekonomik saldırganlığın "temsilcisi" Rusya-Çin düşmanlığının NATO'da toplanmış emperyalistleri tutkal gibi bir arada tutması emperyalistler arası rekabetin kızışma derecesine bağlı olacaktır. Bugün bunun belli düzeyde sağlandığını söyleyebiliriz. Emperyalistler arası hegemonya yarışında konumunu korumak isteyen ABD'nin karşısına Rusya'nın ve daha iddialı bir biçimde Çin'in dikilmesi, AB'li emperyalistlerin bu yarıştan geri kalmayarak

yeni pazar alanları yaratmaya, yeni ittifaklara yönelmeye, halihazırdaki ittifaklar içerisinde etkili olmaya dönük hamleleri emperyalistler arası rekabetin kızıştığını göstermektedir. Bununla kalmayarak ABD, NATO çatısı altında çıkar birliği yaptığı diğer emperyalist güçlerle Rusya-Çin ittifakına karşı yeni hamlelere girişerek Asya-Pasifik ülkeleriyle siyasi, askeri, ekonomik iş birliğini derinleştirmektedir. NATO, ABD emperyalizminin hegemonik çıkarları öncelikli tutularak genişletilmeye devam etmektedir.

NATO Genişledikçe Güç Devşiriyor!

Bir savaş aygıtı olarak NATO'nun "açık kapı politikasıyla" üye sayısını Finlandiya ve İsveç'in katılımıyla 32'ye çıkarmak istemesi en genel anlamda ittifaka dahil olan ülkelerin ekonomik, siyasi ve askeri gücünün ABD'nin başını çektiği emperyalist blokun çıkarları yönünde kullanılması anlamına gelmektedir. NATO'nun bu yayılcılığının gerisinde üyelik için başvuran ülkelerin "ulusal güvenliğinin" olmadığı sır değildir. Rusya ve Çin'e karşı genişleme hamlesidir. Pentagon'un "21. yüzyılın en büyük stratejik tehdidi" ilan ettiği Çin ile "küresel etkisini arttırmaya ve yıkıcı rol oynamaya kararlı düşman" olarak tanımlanan

Rusya, ABD emperyalizminin hedefindeki rakip emperyalist güçlerdir. ABD emperyalizmi Çin ve Rusya'nın yükselişini önleyerek yaşadığı gerilemeyi durdurma çabasındadır. Ukrayna-Rusya savaşının kışkırtılmasında etkin rol oynayan ABD, Finlandiya ve İsveç'in NATO üyeliğini destekleyerek Rusya'ya yönelik kuşatmayı Baltık ülkelerine doğru genişletmenin adımlarını atmıştır. Finlandiya ve İsveç'in NATO üyeliği için geliştirilen hamle, Rusya tarafından tehdit olarak algılanmıştır. Rusya Dışişleri Bakanlığı, Moskova'nın "ulusal güvenliğine yönelik tehditleri durdurmak için hem askeri-teknik hem de başka türlü misilleme adımları atmaya mecbur olduğunu" açıklarken Çin, NATO'nun İsveç ve Finlandiya'ya doğru genişlemesini dünya barışı için bir tehdit olarak gördüğünü söylemiştir.

Son NATO zirvesi rakip emperyalist güçlerin karşılıklı geliştirdiği hamlelerin Doğu Avrupa ve Asya-Pasifik'te suların daha da ısınacağını, emperyalistler arası güç ve egemenlik mücadelesinin daha da şiddetleneceğini göstermektedir.

Kırıntılar için "Pazarlık"

NATO'ya yeni üyeliklerin birçok aşamadan geçerek ittifak üyesi devletlerin oy birliği şartına bağlanması ise Türk devletine "pazarlık" fırsatı yaratmıştır. Pazarlıktan anlaşılması gereken birtakım kırıntılar uğruna efendileri tarafından muhatap alınmaktadır. Türk hâkim sınıfları kuşkusuz bu fırsatı zayıf konumunu güçlendirmek ve kimi tavizler kopartmak için kullanmak istedi. İsveç ve Finlandiya'nın NATO'ya üyeliklerini veto "şovuyla" pazarlık konusu haline getirmesinin temel nedeni Türk hâkim sınıflarının efendilerine kendilerini yeniden kabul ettirmek ve Kürt ulusunun kazanımlarını ortadan kaldırmaya yönelik yeni işgal ve saldırılara onay istemektir. "Veto şovu" bu beklentiye gerçekleştirmek için yapılmış bir dikkat çekme "eylemiydi"! Böylelikle emperyalist efendilerden kopartılacak her taviz aynı zamanda ekonomik ve siyasi krizin yarattığı yükün hafifletilmesine tahvil edilecekti. Ancak iç kamuoyunda "zafer" havası estirilmeye çalışılsa

da işler pek de yolunda gitmemiştir. Denilebilir ki NATO zirvesi Türk hâkim sınıflarının uşaklığını bir kez daha tescillemiştir. NATO zirvesi öncesi pazarlığı kızıştırmak için üst perdeden gösterilen çıkışlardan eser kalmamıştır. ABD tarafından oturtulduğu masadan, attığı nara-ların karşılığı sayılabilecek kayda değer bir taviz kopartılmamıştır. Buna rağmen Türk hâkim sınıfları Madrid'de gerçekleşen NATO Zirvesi'nde İsveç ve Finlandiya'nın NATO üyeliğini "üçlü mutabakatla" onayladığını açıklamıştır. Zira yüksek perdeden nutukların ardından gelen

180 derecelik dönüşlerin yabancıya da değil. Söz konusu olan ABD emperyalizminin temsilcisi Joe Biden tarafından dikkate alınmak olunca yalanıp yutulmayacak hiçbir söz olamaz. Türk hâkim sınıflarının çapsızlığını dış politikada en iyi özetleyen ise RTE'nin "dün dündür, bugün bugündür" sözleri olmuştur. Kapalı kapılar ardında hangi pazarlıkların yapıldığı bilinmese de faşist diktatörlüğün baskı ve uyguladığı zulüm nedeniyle İsveç ve Finlandiya'ya siyasi sığınma talebinde bulunanların iade edilmesi koşullarının yeniden incelenmesi anlaşılabilir konulardan birisidir. Burjuva demokrasilerinin iki yüzlü tutumunun görülmesi bakımından bu karar ibretliktir. Yine İsveç ve Finlandiya'dan Türkiye'ye uyguladıkları silah ambargosunu kaldırma sözü alınmıştır. Böylelikle AB üyesi kimi devletlerin uyguladığı silah ambargosu kaldırılmaya çalışılmaktadır. Ancak İsveç ve Finlandiya'nın Türk devletinin stratejik ve ana silah tedarikçileri olmadıkları gerçeği bu ambargonun kaldırılmasını sembolik olmaktan öteye taşıyor.

Suriye ve Rojava'ya dönük saldırı ve işgal hazırlığı ise Türk hâkim sınıflarının umduğu gibi NATO zirvesinde gündeme gelmemiş, ötelenmiştir, hatta görmezden gelinmiştir. "Veto" kartının esas olarak işgal ve saldırganlığa vize çıkartmak için kullanılmaya çalışıldığı açıktır. Türk hâkim sınıflarının Kürt ulusunun kazanımlarını ortadan kaldırmaya yönelik saldırıları her fırsatta devreye soktuğu bilinmektedir. Hatırlanacak olursa en son ekim ayında Rojava'ya yönelik bir askeri operasyon yapılacağıyla ilgili takvim işletilmeye başlamıştı. Yapılmayan harekât

kınlık, karşılıklı jestler ve taahhütler gözetildiğinde F 16'ların satışının "Yunanistan hava sahasına yönelik sürekli ihlallerde kullanılmayacağı" şartı dikkate değerdir. Yunanistan'da 2021 yılının Ekim ayında ABD ile imzalanan 'Karşılıklı Savunma İş Birliği Anlaşması'nın yakın zamanda onaylanması ülkedeki geniş çaplı ABD varlığının önünü açmıştır. Bu anlaşma kuşkusuz ABD'nin küresel hegemonyasını derinleştirme ve genişletme hamlesinin bir parçasıdır ve özellikle Rusya'nın hamlelerine karşı geliştiği, bununla birlikte Avrupa üzerindeki gölgesini büyütme amaçlı olduğu açıktır.

Yunanistan ile ABD-NATO ilişkilerinde yaşanan yakınlaşma özellikle Batı Trakya'daki Dedeağaç şehrini ABD'nin yeni gözdesi haline getirmiştir. Yunan Ordusu'nun önceleri Elefsina bölgesindeki Kavala şehrine kadar uzanan akaryakıt hattının Dedeağaç'a uzatılması için gerekli olan maddi fonun NATO tarafından sağlanmasının nedeni Rusya-Ukrayna Savaşı henüz patlak vermeden bölgede yaşanacak olası bir çatışmada ABD-NATO'nun müdahale kapasitesini artırmak olduğu söylenmiştir.

İçin fırsatların yeniden doğduğunu düşünen Türk hâkim sınıfları NATO zirvesi öncesi kendilerine bağlı çeteleri harekete geçirerek sahayı hareketlendirmeye çalışmıştır. İşgal edilecek yeni yerler için hazırlıklar yapılmaktadır. Bir kez daha altını çizmek gerekir ki Türk hâkim sınıflarının bugüne kadar Rojava'ya yönelik geliştirdiği saldırılar bölgeye hâkim olan emperyalist güçlerin iznine ve onayına bağlı biçimde gelişmiştir. Bundan sonra da bir istisna yaşanmayacağı bilinmelidir.

Biden'la görüşmek Türk hâkim sınıflarının tesellisi olmuştur. Diğer yandan ABD Başkanı Joe Biden, Türkiye Cumhurbaşkanı RTE ile 29 Haziran'da NATO Zirvesi'nde yaptığı görüşme sonrası Türkiye'ye F-16 savaş uçakları satışıyla ilgili ABD Kongresi'nden onay alabileceklerini söylemişti. ABD'nin Türkiye'ye F-16 satışını şarta bağlayan tasarı Temsilciler Meclisi'nde kabul edilirken F-16 satışının "Yunanistan hava sahasına yönelik sürekli ihlallerde kullanılmayacağı" şartı koşuyor. ABD ve Yunanistan arasındaki ya-

Emperyalist kapitalist sistem düzenlediği zirvelerle, yeni ittifak arayışları ve kurduğu dengelerle dünyayı çıkar birliği yaptığı emperyalistler lehine biçimlendirmek istemektedir. Bölgesel gerilim ve savaşlarla işçi ve emekçi halk yığınlarına gözdağı verilmeye çalışılmaktadır. Söylemek gerekir ki hiçbir zirve, ittifak ve kurulan denge emperyalist-kapitalist sistemi kurtaramayacaktır. Şimdi, isyan rüzgarlarının ülkeden ülkeye estiği yeni bir dalga yükselmektedir. Ne emperyalist-kapitalist sistemin efendileri ne de faşist diktatörlüğün uşaklıkta kusursuz temsilcileri yükselen bu dalgayı kesebilecektir. Bu koşullar göstermektedir ki sorumluluğumuz Demokratik Halk Devriminin temel görevlerini, sınıf mücadelesinin keskinleşmiş çelişkilerini kavrayarak işçi ve emekçi yığınları harekete geçirecek önderliği geliştirmektir. Komünistler bu göreve talip olduğu kadar önderlik rolünü yerine getirme iddiası ve gayreti içindedir!

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

militanı olarak şehir askeri faaliyetinde yer alırken diğer taraftan da ailesinin geçimini sağlamaya çalışır. Hasan Gülünay, 20 Temmuz 1992 tarihinde Tarab-ya'daki evinden Sirkeci'ye giderken gözaltına alınır. Gözaltında olduğuna dair aynı dönemde gözaltında olan Erol Çam adlı şahsın Hasan Gülünay'ı Gayrettepe'de gördüğüne dair açıklamalar yapmasına rağmen gözaltında olduğu kabul edilmez. Dürüst, kararlı ve paylaşımcı bir kişiliğe sahip olan Gülünay, bu kararlılığını gözaltındayken de sürdürmüştür. Bedeller ödemedi Türkiye halkının kurtulamayacağına bilincinde olan Hasan Gülünay "Gözaltında Kayıp"ların ilklerinden biri olarak ölümsüzleşir. Hasan Gülünay için açılan dava zaman aşımına uğradığı gerekçesiyle kapatılmaya çalışılsa da O halkın özgürlük mücadelesinde sonsuza kadar yaşayacaktır.

Erol Doğan: Kars Göle doğumlu olan Erol Doğan, Proletarya Partisi (PP) militanı olarak faaliyet sürdürürken 24 Temmuz 1977 tarihinde Zeytinburnu'nda Veli Can Oduncu adlı bir faşist tarafından katledildi.

Paşa Soylu: PP taraftarı olan Paşa Soylu, 18 Temmuz 1980 tarihinde Almanya'da geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

1 AĞUSTOS ŞEHİTLERİ

Tarih 28 Temmuz 1986. Doğan Memeçil komutasındaki 10 kişilik gerilla birliği, Sivas-Erzincan-Dersim'in keşiştiği noktaya yakın bir bölgeden hareket eder. Yeşilyazı'dan geçerek Söğütlü'ye uğrar. Birlik, gerillaya katılmak üzere yeni gelen yoldaşlarını aldıktan sonra diğer birliklere katılmak için yola çıkarken Topuzlar köyünde konaklayacaktır. Mola verdikleri bir yerde köylüler askerlerin köye yığınak yaptığını, dikkatli olmaları gerektiğini iletir. Tarih 1 Ağustos 1986'dır. Ancak bu arada askerler gerillaları görmüş köyün etrafına yığınak yapmaya başlamıştır bile. O dönemler zaten Dersim'de yoğun bir abluka vardır. 3. Konferans'ın yapılacağı duyularını alan devlet, kendince büyük bir darbe yapmanın hazırlığı içindedir. Bu arada gerillalar da düşmanın yoğunlaşmasının farkına varmış ve çekilmeye başlamışlardır. Ancak düşman daha önceden gerillanın geleceğini tahmin ettiği alanlarda da pusuya yattığı için geri çekilmekte olan gerilla birliği askerlerce taranmaya başlanır. TC askerlerinin çok yakından ateş etmelerine rağmen gerillalar bu ateş bombardımanı altında köye çekilmeyi başarır. Düşman bu kez de köyü abluka altına alır. Köyün içinde devam eden çatışmada önce **Doğan Memeçil**, ardından da **İsmail Kaya** ölümsüzleşir. Onların ardından düşman karşısında kahramanca direnen **Yusuf Yıldırım, Ali Demir, Cahit Oğuz, imam Utan, Süleyman Kaya, Yusuf Tosun ve Cumhur İçöz** ölümsüzleşirler.

Ali Karakaş: Türkiye'de mücadele yürütürken zorunlu olarak yurt dışına çıkan Ali Karakaş, orada da faaliyetlerini aksatmadan sürdürdü. Ağustos 1991'de geçirdiği bir trafik kazası sonucu Almanya'da yaşamını yitirdi.

MALTEPE KATLIAMI

Hasanpaşa katliamında katledilen yoldaşlarının henüz daha kanı kurumadan bir yıl sonra bu kez devletin yargısız infaz timleri; 19 Temmuz 1992 tarihinde Kartal Maltepe'de **Hasan Demir, Nurgüzel Yaşar ve Ramazan Ceviz**'i katlettiler.

Üzerinden 30 adet kurşun çıkan Ramazan Ceviz'in ayak topuğunda kurşun yarası olması, boyun ve kolunun kırık olması, nasıl vahşice katledildiğinin kanıtıydı. Ramazan Ceviz'in cenazesi Adana'da, Hasan Demir'in cenazesi Bursa'da, Nurgüzel Yaşar'ın cenazesi İstanbul'da toprağa verildi. Bu yargısız infazlar Komsomol tarafından İstanbul'da molotoflu saldırılar yapıldı.

Emre Bilgin: 20 Temmuz 1992 tarihinde İstanbul'da Emre Bilgin'in de içinde bulunduğu araba durdurulur. Emre Bilgin ellerinde bulunan tek silah olan bir tabancayla ateş ederek arabadan dışarı çıkar ve uygun bir yere siper alır. Arabada kalan yoldaşı fırsatını bulunca arabadan inip uzaklaşır. Emre Bilgin, bir evin önünde polislerle çatışmaya devam eder. Üstündeki parayı ve kimliğini yakar. Yaralanır ve yarısından akan kanla duvara umudun adını yazar. Bulduğu yere girmeye çalışan bir polisi öldürerek silahına el koyar ve çatışmaya devam eder. "*Gülümsememi yok etmek için suratımı parçalamanız gerekir*" diyerek "*sizden aldığım silahla sizinle savaşıyorum*" diye düşmanla alay eder. Yarası ağır olduğu için hareketsiz hale gelince düşman, Emre Bilgin'i kurşunlayarak katlediler. 1962 İstanbul doğumlu olan Emre Bilgin ölümsüzleştiğinde PP üyesiydi.

Hasan Gülünay (Fuat): 20 Temmuz 1992 tarihinde gözaltına alındı.

1963 yılında Erzincan ilinin Kemah ilçesinde dünyaya gelen Hasan Gülünay (Fuat), henüz 9 yaşındayken yaşamını sürdürebilmek için İstanbul'daki yakınlarının yanına giderek camcı çırağı olarak çalışmaya başlar. Çalışkanlığı ve dürüstlüğü ile çevresinde sevilen bir kişi olur. 1978 yılında PP ile tanışır ve onun bir militanı olarak bildiri dağıtma, afiş asma vb. faaliyetlerinde bulunur. 1987 yılında Halk Ordusunun şehir gerillası faaliyeti için ilk adımı atmıştır. Hasan Gülünay, bir yandan PP'nin örgütlü bir

da buna bir örnektir. Gerillalar köy yakınlarında patlama sesleri ile düşmanın saldırısını fark ederler. Top mermileri partizanların etrafına yağmur gibi yağmaya başlar. Çatışma sonucunda Siyasi Komiser ve Komutanlık görevini yapan **Fethi Özdemir (Selim)** ve Halk Ordusu savaşçısı **Özlem Sürgeç (İsyan)** ölümsüzleşir.

M. Tahsin Budak (Arap): 21 Aralık 1957 yılında İskenderun'da Arap milliyetine mensup bir ailenin çocuğu olarak doğan Tahsin Budak, lise yıllarında PP'nin düşünceleri ile tanışarak bu saflarda yerini alır. 12 Eylül öncesi örgütlü faaliyetlerine hız verir. Tahsin Budak, daha sonraki yıllarda bir işçi olarak Almanya'ya gider. Burada da yüreği hep partizanlarla birlikte ve bulunduğu yerde PP ile ilişkiye geçer. Burada çeşitli görevler üstlenir. O, artık ülke içinde mücadele etmek ister ve bu istem doğrultusunda görev verilerek kısa bir süre Ortadoğu'ya ve daha sonraları ise defalarca Türkiye'ye gelir. Son istemi Türkiye'ye yerleşerek mücadeleyi burada sürdürmektir. Şehit düşmeden bir süre önce Türkiye'ye gelerek nasıl yerleşeceğinin hesabını yapmak isteyen Arap kod adlı Tahsin Budak, 21 Temmuz 1995 tarihinde yurtdışına dönmek üzere yola çıktığında geçirdiği bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrılmıştır.

Akner Çağlar: Erzincan/Tercan'lı bir ailenin çocuğu olarak 5 Ocak 1961 yılında dünyaya geldi. 1980 öncesi İstanbul Bağcılar bölgesinde devrimci mücadeleye katılarak, 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasına karşı mücadele etti. 24 Temmuz 1998 tarihinde ölümsüzleşti.

Muharrem Horoz: 1967 Sivas-Divriği doğumlu olan Muharrem Horoz, 1989 yılında Trakya Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü'nde okurken PP'nin düşünceleri ile tanıştı. 1992 yılında gençlik örgütü Komsomol içerisinde faaliyet yürüterek Komsomolun güçlenmesinde önemli katkılarda bulundu. Ölümsüzleştiği tarihe kadar Partinin pek çok görevini omuzladı. 1999 yılının Ağustos ayında düşmana esir düştü. Proletarya Partisinin MK yedek üyesi olan Muharrem Horoz, 2000 yılında başlayan F tiplerine karşı yapılan Ölüm Orucu direnişinin 236. gününde ölümsüzleşti.

Mehtap Kara (Hatice-Sevda): Karadeniz'in Hatice'si, Dersim'in Sevda'sı Mehtap Kara üniversite öğrencisi iken '94 yılında Proletarya Partisi ile tanışmış ve '94 yılının çalkantılı döneminde Eylül ayında Komsomolda örgütlenmiştir. Mehtap Kara, 1 Ağustos 2007 tarihinde ölümsüzleşir.

Mustafa Kalkan (Muhtar): 1958 yılında Dersim-Hozat Kırnık (Buzlupınar) köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Mustafa Kalkan (Muhtar), 1938 Katliamının acılarını ve direnişlerini dinleyerek büyüdüğü Dersim'de 1977-78 yıllarında PP ile ilişki kurar. Lise yıllarında, gençlik çalışmalarına aktif olarak katılır. Liseyi bitirdikten sonra Hozat ve çevresinde yarı-profesyonel olarak Parti faaliyetini sürdürür.

1982'de gittiği bir görev yerinde gözaltına alınarak tutuklanır ve Elazığ Hapishanesi'ne konur. Aynı yıl partiye, halka ve devrime daha yararlı bir nefer olmak için, Elazığ Hapishanesi'nden özgürlüğe merhaba der. Fırarın ardından Mustafa Kalkan, zaman kaybetmeden PP ile ilişki kurarak gerilla birliklerine katılır. Uzun bir dönem kırık bölgelerin çeşitli alanlarında çalışmalarını yürütür. Fedakar, çalışkan ve özverili oluşuyla yoldaşları arasında takdirle karşılanan Mustafa Kalkan, birtakım özgül durumlarından kaynaklı yurt dışına çıkar. Avrupa topraklarına ayak basar basmaz Parti ile ilişkiye geçerek cephe gerisinde parti çalışmalarına aktif olarak katılır; Partinin örgütlü yapısı içinde sempatan olarak faaliyetlere dört elle sarılır. Mustafa Kalkan, 17 Temmuz 1993 tarihinde bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirir.

ERZİNCAN KILIÇKAYA ŞEHİTLERİ
31 Temmuz 1994 günü özel bir görev için gittikleri Erzincan ili Kılıçkaya (Sürbahar) köyü yakınlarında bir gerilla grubu düşmanın saldırısına uğradı. Partizanlarla göğüs göğüseye çarpışmayı göze alamayan faşist TC güçleri kilometrelerce uzaktan teknolojinin gücüne dayanarak top mermileri yağdırmayı tercih ediyordu. Bu çatışma

yazının başlangıcı 24. sayfada

ge için belli düzeyde benzerlik gösteriyor. Genel sorunlardan biri olan doğa talanı Hozat'a bağlı köylerde de geçerliliğini koruyor. Dersim'de doğaya dönük saldırılar ciddi boyuta ulaşmış durumda. Devrimci mücadelenin gerilemesi devletin buraya dönük azgınca saldırmasını da beraberinde getirmektedir. Bir diğer sorun ise operasyonlar ile orman yangınlarındaki artış, yaylarının kapatılması ve köylülerin bu bölgeden sürülmek istenmesidir.

Devam eden operasyonlarda yaylalarına hayvanlarını otlatmasını yasaklanıyor. Bu yüzden de köylülerin hayvancılık faaliyetleri engelleniyor.

Yanı sıra ekonomik krizin yansımaları da ciddi bir biçimde hissediliyor. Festivale katılım çağrılarında en sık dile getirilen sorun yaşam pahalılığında artış oldu. Akaryakıt fiyatlarındaki artış Dersim ve Hozat'ta gerçekleştirilecek festival etkinliklerine katılımı da etkileyecek durumda olduğu belirtiliyor. Toplu taşıma ve taksi fiyatlarında yaşanan zamlarla birlikte köylüler ihtiyaçlarını sınırlı düzeyde karşılayabiliyor.

OVACIK

Askeri operasyonlar Ovacık'a bağlı yayla ve köylerde devam ettiğinden kaynaklı birçok köy abluka altına bu-

lunuyor. Festival çalışmaları gerçekleştirilirken Ovacık'ın birçok köyünde askeri kontrol noktaları dikkat çekiyor. Munzur Vadisindeki turistik tesislere, Ovacık gözelerine giriş-çıkışlar engellenmezken Munzur Vadisinden köylere çıkışlara asker denetiminde izin veriliyor.

Ovacık'ın Kedek köyünde Partizan okurları tarafından festival çağrısı yapılırken de asker engeline maruz kalındı. Kedek köyünde önü kesilen Partizan okurlarının çalışma yürütmesi engellenmek istendi. Partizan okurları engelleme girişimlerine rağmen Ovacık'ın Gözeler güzergahında ve dağ köylerinde çalışmalarını sür-

dürdü. Köylülerle yürütülen tartışmalarda hayat pahalılığı özellikle de ulaşım ücretlerinin pahalılaşması ana gündemlerden biri oldu.

Devletin bölgede yürüttüğü kuşatma politikası da köylüler tarafından dile getirildi. Munzur dağlarında, Çet ve Kepir yaylasında devam eden operasyonların yaylaları sindirme politikası olduğu vurgulandı.

Yapılan çalışmalarda 21-24 Temmuz tarihlerinde Dersim merkezde, 21-22 Temmuz tarihlerinde Ovacık merkezde düzenlenecek festivallere de çağrı yapıldı.

Munzur Kitap Günleri'nde Üç Kitaba El Konuldu

HABER MERKEZİ- Munzur Kitap Günleri'nde yayınevi stantlarında bulunan ve "toplatma kararı" olan kitaplara polis tarafından el konuldu.

Munzur Kitap Günleri fuarında, Umut Yayıncılık tarafından basılan, İbrahim Kaypakaya'nın yazılarından oluşan "Bütün Yazıları" kitabına ve 2017 yılında toplatma kararı getirilen ancak

yayınevlerine tebliğ edilmeyen iki kitaba daha polis tarafından el konularak Dersim'de satış durduruldu.

Umut Yayıncılık tarafından basılan "Bütün Yazıları" kitabına polis el koyarak yayınevi çalışanı bir kişi hakkında tutanak tuttu.

Tekin Yayınevi'ne ait "Bir Başka Kan-

dil Kırk Yıl Önce... Kırk Yıl Sonra" ve Dipnot Yayınları'na ait "İsyandan İnşaya Kürdistan Özgürlük Hareketi" isimli kitaplara el konuldu. YAYKOOP Yönetim Kurulu Başkanı Elif Akkaya, bu konuda ifade vermeye çağrıldı.

Komünist Bir Önder: Süleyman Cihan

Partiden atıldı. O, görevlerin en büyüğünü bundan sonra da omuzlamakta tereddüt etmedi. Tüm ülke çapında bir ilişki ağı kurdu. Nitekim Konferans Örgütlenme Komitesi, Onun sayesinde toplanmış oldu. Süleyman Cihan BK'yu temsilen katılırken yine Onun yoğun faaliyetleri sonucunda da 1. Konferans yapıldı. Konferans'ta Merkez Komitesi Siyasi Büro üyeliğine ve Örgütlenme Komitesine getirildi. Ve bir dönem de Halk Ordusunun Genel Konseyi'nde örgütlenme görevini üstlendi.

Zulmün, baskının, işkencenin kol gezdiği dönemlerde aranır duruma düştü. Süleyman Cihan, '77 ve '80 dönemi arasında uluslararası alanda ortaya çıkan "üç dünya teorisi" akabinde AEP modern revizyonizmine karşı Mao'yu ve Çin devrimini savunarak revizyonist cephenin saldırılarının boşa çıkartılmasında aktif rol aldı. Uluslararası alandaki AEP revizyonizminin etkisi Partiyeye de yansıdı ve kimi yönetici kadrolar bu sağ rüzgarın etkisi altına girdi. Bunun üzerine kongre hazırlığı konferans hazırlığına dönüştürüldü. O dönemlerde MK'nın "silahlı mücadeleye hazırlık" tespiti hâlâ sürüyordu. Silahlı mücadeleye hazırlık yönlü bazı çabalar ve AEP'ten belli etkilenme yönlü tespitler, 1. MK'nın 7. toplantısında ele alınarak sağa sapılmasına karşı mücadele edilmesinde ve 8. toplantıda geri adım attırılmasında Süleyman Cihan'ın ağırlıklı ve ciddi katkısı vardır.

Yapılan bir sonraki toplantıda da gerilla savaşı için somut adımlar atılmasında belirleyici rol oynadı.

12 Eylül'le birlikte mücadeleyi bırakma, yılgınlık, karamsarlık, örgütleri feshetme, yurtdışına kaçma, mültecileşme vb. ihanetin kol gezdiği, ricat "taktik"lerinin alındığı bir süreçte Proletarya Partisi, Cunta koşullarında 2. Konferansını Şubat 1981'de yaparak sebatla silahlı mücadeleyi yürütme kararı alıp sınıf mücadelesindeki kararlılığını dosta da düşmana da gösteriyordu. Bu konferansta Süleyman Cihan, MK üyeliğine ve MK tarafından da genel sekreterliğe seçildi.

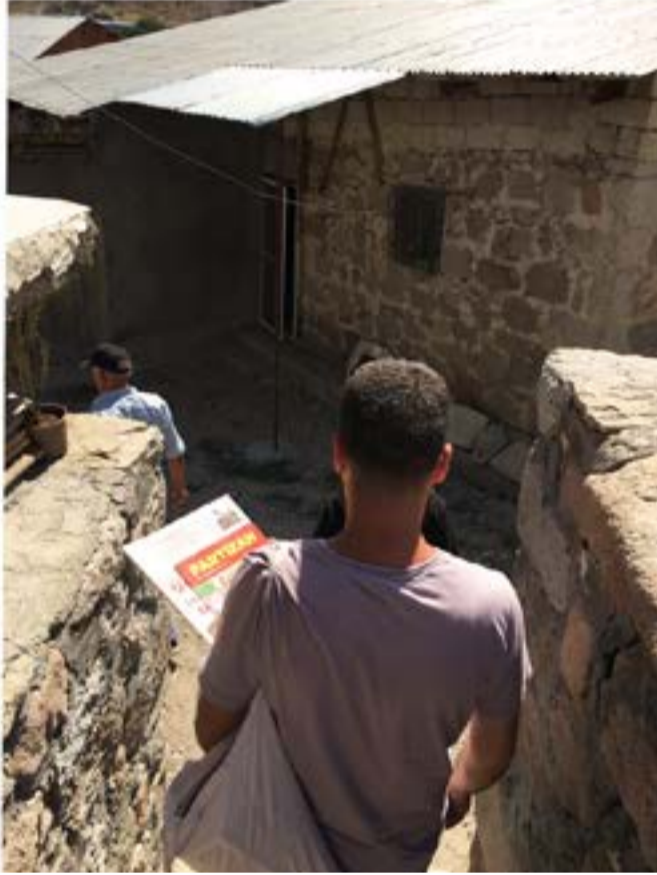
Cunta koşulları tüm hızıyla sürerken O, faaliyetlerini bir an olsun aksatmadı. Süleyman Cihan, 28 Temmuz 1981 yılında İstanbul'da düşmanın eline geçti. Ancak faşizmin böylesi yılmaz bir komünisti ele geçirmekten duyduğu çalgınca sevinç, Süleyman Cihan'ın İbrahim Kaypakaya'dan devraldığı kararlı, yiğit direnişiyi "hayal kırıklığına" döndü. Kimliğini dahi kabul ettiremeyen düşman Süleyman Cihan'ı 29 Temmuz 1981'de işkencede katletti. Cenazesini kimsesizler mezarlığına gömen düşman, yoldaşlarının ve ailesinin mücadelesi sonucu 15 Eylül 1981'de teslim etmek zorunda kaldı.

Süleyman Cihan, İbrahim Kaypakaya'dan sonra işkencede katledilen, Proletarya Partisi'nin ikinci genel sekreteriydi.

1949 yılında Dersim'in Ovacık ilçesinin Hülükuşağı köyünde orta halli bir köylü çocuğu olarak dünyaya gelen Süleyman Cihan, ilk ve ortaokulu Ovacık'ta okudu. Lise öğrenimini ise Elazığ'da tamamladı. Daha genç yaşlarda Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti. Ancak Partinin 1973 yılında aldığı yenilgi nedeniyle ilişkisi uzun sürmedi. Süleyman Cihan, bir taraftan okurken, diğer taraftan genç nesillere öğretmenlik yapıyordu.

Öğretmen olduktan sonra da aktif si-

yasal mücadelesi sürdü. 1974 yılında İstanbul'da Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneğini kurarak bizzat başkanlığını yaptı. Aynı yıl Batı Anadolu Bölge Komitesinde görev aldı. Proletarya Partisinin yenilgisinden sonra başa çöreklenen sağcı oportünistlerin partiyi tasfiye girişimlerine karşı mücadele bayrağını açan komünistlerin en önündeydi. Onun kararlı, sabırlı ve yılmaz mücadelesi sonucu Parti çizgisini, örgütsel, siyasi ve ideolojik olarak tasfiye etmeye çalışan GKK hizibi

Partizan'dan Dersim'de Köy Çalışmaları

DERSİM- 20. Munzur Doğa ve Kültür Festivali kapsamında bu yıl Dersim'de birçok köyde Partizan tarafından festival çalışmaları gerçekleştiriliyor. Pertek, Hozat ve Ovacık'a bağlı köylerde festival bülteni ve gazete dağıtımı gerçekleştirildi.

PERTEK

Pertek'e bağlı köylerde festival bülteni dağıtımı gerçekleştirilirken köylü-

lerle yapılan sohbetlerde Dersim'in genel sorunları üzerine birçok tartışma yürütüldü. Pertek'e bağlı köylerde özellikle Dersim'in doğasına ve kültürüne yönelik saldırılar ön plana çıktı. Dersim'in köylerinde özellikle insansızlaştırılmaya yönelik politikalar izlenirken köylerde hayvancılık ve tarım belli oranda devam ediyor. Yine bunun yanında köylülerin en çok şikayetçi olduğu konulardan biri de

gençliğin üzerinde yozlaştırma saldırıları öne çıkıyor. Köylüler devletin asker-polis gözetiminde bilinçli olarak uyuşturucuyu yaydığını söylerken aynı zamanda buna da göz yumduğunu dile getiriyor.

Bir diğer yandan ise köylerde koruculuk yaygınlaşmaya devam ediyor. Devlet ile iş birliği içinde olan bazı korucular köylüler arasında güven

ilişisini yıpratmış ifade ediyor. Bunun yanında 'gizli koruculuk' ile köylerde ihbarcılığın arttığı da vurgulanıyor. Sonuç bakımından ise köylüler arasındaki çelişkilerin daha da arttığı yine köylüler tarafından belirtilen sorunlar arasında yer alıyor.

HOZAT

Dersim'in genel sorunları birçok bölgenin yazının devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi

yt ydemokrasi11

yt yenedemokrasi28.net

envelope yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20